

IR TAVO SĖKLA UŽVALDYS SAVO PRIEŠO VARTUS

 Aš, kaip visada, pavėlavau valandą ar dvi. Pastorius atsistojo, pasakė: „Dabar aš noriu jums visiems pristatyti vėluojantį poną Branhamą“. Na, aš turiu daugybę reikalų, taigi aš—aš tiesiog retkarčiais pavėluoju. Bet šikart negalėjau nieko padaryti. Šį kartą taip nutiko dėl oro sąlygų. Aš galiu suversti tai oro sąlygoms ir išsisukti. Teko tai atidėti, broli Rose, tik šiek tiek. Labas rytas, sese Rose. Ir džiaugiuosi, kad šį rytą čia yra brolis Rose ir sesuo Rose, ir brolis Sharrit, ir daugelis brolių, visi jūs puikūs žmonės.

² Girdėjau, kaip kažkas sakė man: „Kai Fenikse lyja, visi lieka gulėti lovoje“, - toks pokytis, žinote. Viena iš tų dienų aš gausiu nemokamą maitinimą. Jie man sako, kad jūs galite nemokamai pavalgyti kiekvieną dieną, kai nešviečia saulė. Aš pažiūrėsiu šiandien, priversiu jus už tai sumokėti.

³ Praėjusį vakarą kalbėjau vienoje bažnyčioje. Aš tikrai neprisimenu jos pavadinimo. Ir taigi, praeitą vakarą tarnavime mes turėjome nuostabų laiką. Pas brolių Outlavą, Tempėje, ir mes tiesiog puikiai leidome laiką šiame bendravime. Ir aš tikiuosi suvažiavime susitikti su visais šiais broliais tarnautojais, taigi mes turėsime laiko tiesiog pasėdėti, broli Rose, ir pasikalbėti vienas su kitu. Ir štai dėl ko aš atvykau, tam kad turėčiau bendravimą. Ir mes turėjome...žiūrint į mūsų tvarkaraštį ir surandant tiek daug vietų. Bet aš maniau, kad tai buvo puiki galimybė, nes aš galėjau susitikti su įvairiais žmonėmis, pamatyti jus ir kai ką perduoti.

⁴ Kartais pamokslaujant kiekvienas tarnautojas vienaip ar kitaip būna nesuprastas. Daugelį kartų žmonės paima kažką, ką jūs pasakote, ir tiesiog tarsi... Tai jiems šiek tiek paranku, taigi jie pasakys tai tokiu būdu. Ir tuomet sekantis išgirsta tai, jis pasuka dar šiek tiek daugiau. Pirmas dalykas, žinote, tai visiškai neatitinka tiesos.

⁵ Taigi—taigi mes pamokslaudami, daugelį kartų, aš tarsi užsipuolu ant denominacijų, organizacijų ir kitų dalykų. Tuomet kartais žmonės sako: „Brolis Branhamas yra prieš organizaciją“. Tai netiesa. Aš nesu nusiteikęs prieš jokią organizaciją. Tačiau daugybę kartų žmonės tiesiog yra priklausomi nuo tos organizacijos, suprantate, ir visas savo viltis deda į ją, o ne į Kristų.

⁶ Jie nori pamatyti, kiek narių jie gali pritraukti į tą organizaciją. Taigi, tai labai puiku. Aš—aš...Viskas gerai. Aš

manau, kad kiekviena organizacija turėtų pritraukti kiekvieną narį, kurį ji gali pritraukti. Tai labai puiku. Bet kai jūs pradodate imti neatsivertusius žmones ir daugiau dėmesio skiriate tam, nei kad akcentuojate į Šventąją Dvasią, kaip prieš kurią laiką čia kalbėjo brolis Rose, ir visa kita, tada žmonės pradeda—pradeda galvoti: „Mes priklausome *tam*, ir mes priklausome *anam*“. Juk galiausiai, mes visi priklausome Dievui. Suprantate?

7 Taigi, jeigu aš pamatyčiau žmogų valtyje, plaukiantį upe. . . Ir aš gyvenu prie upės Indianoje, prie Ohajo upės, ir esu prie pat krioklių. Tai labai klastinga vieta, tie kriokliai, nes jie tiesiog sudaužys jus. Jei kada nors plauksite per šį krioklį, jokia valtis negalės juo perplaukti, nes jis yra maždaug keturiasdešimt ar penkiasdešimt pėdų stačiai žemyn, ir tuomet apačioje atsiranda didžiulis sūkurys, kuris atsitrenkia tiesiai į uolą, pamatinę uolą. Ir aš manau, tos baltos keteros, baltos keteros trykšta po keturiasdešimties pėdų aukščio kriokliu, suprantate, kur jos atsitrenkia, vėl kyla aukštyn. Ir tuomet tiesiog krenta žemyn su tokiu dundesiu ir patenka į pagrindinę srovę maždaug šešiasdešimties ar septyniasdešimties pėdų gylyje. Ir ten yra sūkurys, kuris sukasi aplink štai *taip* ir nuneša toliau kanalą. Tiesiog nėra jokio būdo išgyventi, suprantate.

8 Prieš kurią laiką čia žmogus išplaukė su gelbėjimosi liemene. Jie pamatė tai tik tada, kai jis nukrito, štai *taip*. [Brolis Branhamas spragtelėjo pirštu—Red.] Net ir ta gelbėjimosi liemenė, ši siaubinga srovė tiesiog nunešė jį po vandeniu. Ir niekada jo nesurado. Niekada nesužinojo, kas jam nutiko. Jis įstrigo toliau ten, apačioje, ant uolų ar kraštų, gal už mylios ar dviejų, štai *taip*, ir neturėjo jokios galimybės išgyventi.

9 Ir jeigu aš pamatyčiau, kaip kažkas plaukia upe maža sena valtele, sėdi ten skaito, plaukia toliau, aš pradėsiu šaukti jam: „Išlipk iš tos valties. Ta valtis nesugebės įveikti tų bangų“. Taigi, aš neturiu nieko prieš tą žmogų, net jei man tektų jį išbarti ir griežtai su juo kalbėti. Aš neturiu nieko prieš tą žmogų. Aš myliu tą žmogų, bet žinau, kad jis suduš. Štai dėl ko aš šaukiu ant jo. Nes jis ne. . . Tai dėl to, kad aš myliu jį, tai—tai priežastis, dėl kurios aš šaukiu. Jei man nerūpėtų, aš sakyčiau: „Na, laimingos kelionės“, - keliauk toliau, suprantate, jei jis man nerūpėtų.

10 Bet aš kalbu tuos dalykus todėl, nes esu uolus dėl Bažnyčios. Aš—aš esu uolus dėl Dievo Bažnyčios. Ir man—man nesinori matyti, kaip Ji tiesiog tampa organizacinio pobūdžio. Ir aš žinau tą srovę, kur tokiu būdu kiekviena bažnyčia pasuko į uolas, tiesiai štai *taip*, tiesiog per šią organizacinę srovę.

11 Tik pagalvokite apie prabudimą liuteronų laikais, pažvelkite, kur jie nuėjo. Ir kai tik patenka ten - jie daugiau niekada nebepakyla. Liuteronai niekada nesugrižo. Pažvelkite į Veslio metodistus, jie niekada nesugrižo. Pažvelkite į Šventumo piligrimus, nazarėnus, visus likusius, baptistus, presbiterionus.

Jie išgyvena prabudimą, ir tada pakyla koks nors žmogus, ant kurio yra Dievo jėga, jis pradeda judėjimą Dvasioje. Tuomet, kai tik tas žmogus iškeliauja, jie iš to sukuria organizaciją.

¹² Kaip Moody Biblijos institutas, puiki vieta, bet ji niekada nebus tokia, kokią turėjo Moody. Suprantate? Ir tai, už ką stovėjo Moody, jie yra nutolę milijono mylių nuo to, taigi, štai taip. Ir dabar visa tai intelektualiai, kai Moody tai turėjo Dvasioje, suprantate. Ir taigi, jūs—jūs sužinote tai, tuose dalykuose.

¹³ Taigi, kai aš pirma pradėjau ir prieš daugelį metų atvykau čia į Feniksą, sekmininkų judėjime, aš pats turėjau galimybę įkurti organizaciją. „Vėlyvo Lietaus“ broliai atėjo pas mane, pasakė: „Štai tai. Pradėkime. Na, mes būsime—būsime didesni už visus kitus“.

¹⁴ Aš pasakiau: „Pasigailėk! Tai ne tai. Tai ne—tai ne tas dalykas, broliai. Jūs—jūs esate milijoną mylių nukrypę nuo kelio. Dievas niekada to nepalaimins“. Perskaitykite savo istoriją. Skaitykite Bibliją. Niekada nebus kitos organizacijos, kuri iškiltų iš šito. Teisingai. Tai susiorganizuos ir eis į . . . Dabar tai yra Laodikėjos būsenoje. Bet aš pasakysiu jums, broli, daugiau nebus Dievo palaimintų organizacijų, kurios galėtų iškilti. Nieko iš to nebus. Mes esame Viešpaties Atėjime. Suprantate? Ir Dievas paims likutį, dėl Nuotakos, iš šio didžio ekumeninio judėjimo, kuris dabar vyksta, bet dvasiškai, daugiau niekada nebus nieko organizuoto. Suprantate? Tai baigta.

¹⁵ Kai matau savo brolius, brangius brolius, linkstančius į tą pusę, tada aš tiesiog įdedu į tai viską, ką aš turiu. Ir kartais broliai sako: „Na, brolis Branhamas yra prieš mus. Mes. . .“ Tai neteisinga. Tai bent! Tai—tai labiausiai nutolę nuo mano minčių - būti prieš ką nors nusiteikusiam. Aš—aš esu už jus. Aš esu jūsų brolis, suprantate, ir stengiuosi iš visų jėgų. Ir dėl šios priežasties aš niekada neprisijungiau prie jokios organizacijos, kad galėčiau stovėti pralaužime ir sakyti: „Broli, nedaryk. Tai ne tas kelias“.

¹⁶ Jie sako: „Mes priklausome Asamblėjoms“. Tai nuostabu. Dievo Asamblėjos man buvo didžiulis palaiminimas. „Mes esame Keturkampis“. Na, pažvelkite, koks palaiminimas jie man buvo. „Mes esame Jėzaus Vardas“. Pažvelkite, koks palaiminimas jie man buvo. „Mes esame *tie, anie*“. Kaip ten bebūtų, jie visi yra palaiminimas. Jie—jie yra Dievo žmonės. Suprantate? Ir visame tame yra Dievo žmonės.

¹⁷ Ir kai mes pradėdame bendrauti, sakydami: „Mes čia tiesiog šiek tiek geresni nei Dievo Bažnyčia“, - jūs suprantate, arba: „Mes esame šiek tiek geresni nei, ‚Keturkampis‘ ar ‚Jėzaus Vardas‘“, - ar kažkas panašaus. Kai mes tiesiog. . . Galbūt mūsų idėjos šiek tiek skiriasi. Šiandien mes visi egame valgyti vakarieniės, mes visi valgėme skirtingą pyragą, bet mes vienodai tiesiog valgome pyragą, suprantate. Štai tokia

mintis. Taigi, mintis tame, jei–jei mes tik galėtume pamatyti mūsų bendravimą. Taigi nesileiskite, kad būtumėte palenkiami į organizaciją. Atsigręžkite į Kalvariją. Jūs tapsite mirę tiems kitiems dalykams. Suprantate? Ir aš tikiu . . .

¹⁸ Leiskite tai pasakyti, kol tai yra mano galvoje. Aš tikiu, kad organizacija suvaidino gerą vaidmenį. Nes buvo daug kartų, broliai, kad ir kaip nenorėtume apie tai galvoti, tarp mūsų kildavo įvairių štai tokių dalykų, kurie buvo erezija. Ir žmonės tiesiog priims tas erezijas ir išsklaidys žmones į įvairias puses. Ir grupė brolių susirenka kartu, kurie . . . kai aš . . . Ką aš turiu omenyje, išeina, kaip jie tai darė ankstyvosiomis dienomis, ir įvairūs kiti dalykai. Ir—ir mes visa tai dar turime šiandien, suprantate, tiesiog vis dar vyksta. Ir žmonės, kurie gali susiburti kartu . . .

¹⁹ Mano manymu, tikrasis Sekminių paveikslas, kalbant apie organizaciją, yra bažnyčia, brolio Pethrus, Filadelfijos bažnyčia Švedijoje. Taigi, jiems nerūpi, kokios rūšies pas jus mokymas, kol tai yra pagal Raštą. Jeigu jūs norite matyti tai *tu* būdu, *anuo* būdu ar dar kitaip, tol kol jūs turite bendravimą ir gyvenate tikrai švarų, šventą gyvenimą. Štai taip. Tai gerai. Ir jeigu jūs norite pasakyti, kad Jėzus ateina ant balto žirgo, o kitas pasakė, kad Jis ateina ant balto debesies, laukite Jo tokio. Tiesiog eikite į priekį, tol kol jūs gyvenate gerą dorą gyvenimą ir turite bendravimą. Štai tokiu būdu. Štai ir viskas.

²⁰ Tai, na, dabar, tai viena iš priežasčių, draugai, kodėl aš esu su šia Verslininkų grupe. Nes žinau, kad ten yra daug dalykų, kuriuos reikėtų sutvarkyti. Bet tai—tai geriausia, ką mes turime. Taip. Teisingai. Taip. Yra daug dalykų, kuriuos aš turėsiu pasakyti. Ir—ir jūs, čia esantys broliai, pasakysiu jums, aš niekada su jais neperlenkiu lazdos. Esu čia kaip Dievo tarnas, kad sakyčiau Tiesą. Ir aš turiu už tai atsakyti. Teisingai. Brolis Rose pasakė: „Štai kodėl jūs mums patinkate“. Na, tai—tai, na, mes negalime . . . Mes—mes turime laikytis šio Žodžio. Suprantate?

²¹ Prieš kurį laiką, aš manau, ar jūs . . . Pernai buvau užsienyje, ar saloje, ir jie turėjo susirinkimą, ir kai kurie broliai gyrėsi šiuo puikiu susirinkimu, kuriame dalyvavo verslininkai iš visos šalies. Ir jie kalbėjo apie tai, kad: „Aš turėjau nedidelę vietelę prie kampo. Mano verslas buvo prastas. Ir man buvo siaubingas metas. Ir pirmas dalykas, žinote, aš—aš atėjau priimti Kristų, ir—ir, o, dabar aš turiu viską“. Taigi, tai gerai. Mes vertiname tai. Tai gerai, bet gerovė ne visada reiškia Kristų. Tai, suprantate, ir mes turime stebėti tai. Taigi, tai gerai. Suprantate? Aš . . . Nieko prieš tai.

²² Tačiau tą vakarą aš tarsi truputį užsipuoliau brolius. Mes nuėjome į viešbutį, kuriame buvo apsistojusi mūsų grupė, brolis Šakarianas ir mes visi. Ir aš pasakiau: „Na, - tariau, - broliai,

pasakysiu jums“. Tariau: „Aš—aš manau, kad jūs, broliai, esate pati nuostabiausia žmonių grupė, kokią tik esu sutikęs savo gyvenime. Bet, - aš pasakiau, - esmė ta, - pasakiau. . .

²³ Aš nepriklausau jokiai organizacijai, bet priklausau tam bendravimui su tokiais. Aš su jais turiu bendrystės kortelę, vienintelę kortelę, kurią turiu, nes ji atstovauja visoms organizacijoms, suprantate. Ir tai man patinka. Štai ko aš siekiu.

²⁴ „Bet, - pasakiau, - mane neramina tai, kad jūs, broliai, priešais tuos vyrus ten, kurie yra tūkstantį kartų labiau klestintys už jus, ir tuomet bandote jiems pasakyti, kad Kristus yra klestėjimas. Niekada nemėginkite jiems to parduoti“. Suprantate?

²⁵ Niekada nebandykite lygintis su pasauliu. Tegul pasaulis persikelia į mūsų žemę. Neikite į jų žemę. Suprantate? Suprantate? Jei nueisite į jų žemę, mes niekada su jais nespindėsime. Galų gale, Evangelija ne spindi; ji švyti. Holivudas spindi. Evangelija švyti. Yra didelis skirtumas tarp švytėjimo ir spindesio.

²⁶ Ir taigi, dabar, ir aš pasakiau: „Ankstyvieji Sekmininkų broliai, kurie kažką turėjo, stengėsi to atsikratyti, ir pamaitinti vargšus ir panašiai, ir keliaudavo nieko neturėdami, suprantate, kad pamokslauti Evangeliją, veikti kartu“. Aš pasakiau: „Dabar mes bandome pasigirti, kiek daug mes turime“. Pasakiau: „Koks tai skirtumas!“

²⁷ Ir vienas brangus broliukas, po kelių minučių atsistojo, pasakė man, jis tarė: „Broli Branhamai, tai buvo viena iš didžiausių klaidų, kurią žmonės kada nors padarė“.

²⁸ Ir aš pasakiau: „Taigi, pažvelk, broli, aš nesistengiu patarinėti žmonėms, kad jie parduotų tai, ką turi. Bet aš tik bandau šiems verslininkams pasakyti pastabą“.

Jis tarė: „Tai buvo didžiausia žmonių klaida“.

²⁹ Aš pasakiau: „Jie tai padarė Šventosios Dvasios vedami. Šventoji Dvasia liepė jiems tai daryti“. Šventoji Dvasia liepia kuriam nors žmogui ką nors daryti, jūs darykite tai, ką Ji jums liepia daryti.

³⁰ Ir jis pasakė: „Na, tai buvo didžiausia klaida, kurią bažnyčia kada nors padarė“.

³¹ Aš paklausiau: „Kodėl, broli?“ Ir tiesiai ten priešais vyrą, su kuriuo aš kalbėjausi.

³² Jis atsakė: „Nes, kai tik bažnyčioje kilo nedidelis sambrūzdis, kilo nesutarimas tarp graikų ir—ir hebrajų, ir taip toliau, - tarė, - tie žmonės neturėjo kur eiti. Jie net neturėjo namų, į kuriuos galėtų sugrįžti“.

Aš pasakiau: „Kaip tik tokia ir buvo Dievo valia“.

Jis paklausė: „Kaip tai gali būti Dievo valia?“

³³ Aš atsakiau: „Jie keliavo visur, skleisdami Evangeliją, nes jie neturėjo kur eiti“.

³⁴ Šventoji Dvasia nedaro jokių klaidų. Ji tiesiog nedaro jų. Štai ir viskas. Ir kaip aš kalbėjau praeitą vakarą, jūs tiesiog turite laikytis Dievo ir laikytis Jo Žodžio, ir tvirtai Jo laikytis. Nesvarbu, kur Jis ves jus, tiesiog toliau sekite Juo. Ir toliau taip eikite.

³⁵ Bet aš tikrai esu šios Verslininkų draugijos šalininkas. Ir į kiekvieną suvažiavimą, į kurį esu kviečiamas, aš visada vykstau ir kalbu, sakau viską, ką galiu. Ne tiesiog stengdamasis sugalvoti ir pasakyti kažką, kas kam nors patiktų, *Tam ir tam*. Bet kiekvieną kartą, kai vykstau į savo susirinkimą, aš stengiuosi studijuoti, melstis ir pasninkauti, ir sakau: „Viešpatie Jėzau, ką–ką aš galėčiau pasakyti, kas padėtų šiems žmonėms“.

³⁶ Visi žino, kad nesu pamokslininkas. Aš nesu kalbėtojas. Aš—aš. . . Kiekvienas tai žino. Aš nesu pamokslininkas. Mano—mano žinia - tai melstis už ligonius ir panašiai. Bet aš nesu pamokslininkas. Kiekvienas, išgirdęs mane pamokslaujant, tai žino. Bet tai, ką kalbu, aš noriu pasakyti taip, jog būtų suduotas smūgis, kuris kažką pasiektų.

³⁷ Ne, kad sakytų: „Argi jis ne stiprus kalbėtojas? Argi jis ne teisingai vartoja gramatiką? Argi jis nėra nuostabus už sakyklos?“ Aš to nenoriu. Aš—aš negalėčiau to padaryti. Dievas niekada manęs tam nepašaukė.

³⁸ Bet aš stengiuosi rasti kažką, kas padėtų tam asmeniui, ir tai bažnyčia tapti geresne bažnyčia, padėtų tapti geresniais žmonėmis, meldžiuosi už tai.

³⁹ Taigi, aš taip kalbėjau, nes mačiau, kad žmonės vis dar ateina, ir lyja. Štai kodėl kalbėjau šiuos dalykus. Dabar, ketvirtis po.

⁴⁰ Ir dabar aš norėčiau padėkoti broliui. Seniai pažįstu brolių Fuller, visada mylėjau jį iš visos širdies. Ir mes turime daug bendrų dalykų, broli Fuller. Ir taigi mes. . . jau daug metų matau brolių Fuller ir žinau, kad jis yra tikras, nuoširdus Dievo žmogus, ir aš myliu jį. Ir aš esu čia šį rytą, kad galėtume pabendrauti. Labai gaila, kad praleidau jo vakarą, kai apie tai buvo paskelbta šioje vietoje, bet buvo kai kas ir aš nieko negalėjau padaryti. Ir aš džiaugiuosi, kad esu čia šį rytą, matydamas jo bažnyčią, puikią, kaip Dievas suteikė jiems klestėjo ir palaimino juos. Ir—ir visa kita, ką Jis dėl jo padarė, aš tikrai vertinu tai. Te Dievas ir toliau laimina jį, ir laimina šią bažnyčią, ir—ir patikėtinių taryba, diakonus ir visus bažnyčios narius. Ir te jūs augsite ir klestėsite Viešpaties malonėje - tai mano nuolanki malda.

⁴¹ Dabar, prieš kreipdamiesi į Žodį, pirmiausia kreipkimės į Autorių. Tiesiog minutėlei Palenkime savo galvas maldai.

42 Kol mes dabar iškilmingai sėdime Dievo Akivaizdoje, palenkę savo galvas ir širdis, ar jūsų širdyje yra koks nors prašymas, kažkas, ko jums reikia, ko norėtumėte, kad Viešpats suteiktų jums, kad galėčiau prisiminti jus savo maldoje ši rytą čia, bažnyčioje? Ar jūs tiesiog leistumėte tai sužinoti, pakeldami savo ranką? Tiesiog laikykite tai savo mintyse, kas tai bebūtų. Viešpats suteiks jums kiekvieną jūsų prašymą.

43 Maloningas ir šventas Tėve Dieve, Kuris visa sukūrei per Kristų Jėzų, Jo šlovei, mes ši rytą ateiname į Tavo Artumą su dėkingumu savo širdyje. Ir kai mes važiuojame per lietu, ir vėjas pučia, lietus lyja, mes meldžiame, Dangiškasis Tėve, kad Tu šiandien išlietum ant mūsų Dangaus lietu, dvasinį lietu, kartu ir vėlyvąjį lietu ir ankstesnįjį lietu, mūsų širdyse.

44 Mes meldžiame, Tėve, kad Tu palaimintum šią bažnyčią. Mes labai dėkingi už ją, už jos pastorių, už jos susirinkimą, už . . . vietą, kur žmonės gali susirinkti, jie turi stogą virš galvos ir patogią vietą atsisėsti.

45 Mes mintimis grįžtame į ankstyvosios Bažnyčios, šios ankstyvosios, apaštališkosios, katalikiškosios Bažnyčios istoriją ir matome, kaip jie sėdi ant akmeninių luitų ar kur tik gali, kad išgirstų Dievo Žodį, ir tuomet atsiklaupia ant grindų, o jos šaltos, akmenuotos ir purvinos, ir laiko savo rankas iškėlę į Dangų ir džiaugiasi Šventosios Dvasios Buvimu. Suteikite jiems tokių ryžtą gyvenime, kad jie įžengę į liūtų duobę net nekrustelėdavo, bet su šypsena veide, žvelgė į Dangų, žinodami, kad po kelių minučių jie bus Akivaizdoje To, Kurį jie mylėjo.

46 O, mūsų tėvų tikėjimas, vis dar gyvas, nepaisant požemių, ugnies ir kalavijo. Atnaujink mums, O Viešpatie, toki tikėjimą. Suteik mums didį apaštalinį Šventosios Dvasios palaiminimą.

47 Kiekvienas, kuris šiandien pakėlė savo ranką, Tu žinai, ko jiems reikia, Viešpatie. Tu žinai, kas buvo už tos rankos, koks motyvas ir tikslas toje širdyje. Tu vienintelis gali patenkinti visus poreikius, Viešpatie. Ir aš meldžiu už juos, nežinodamas jų poreikių, bet atnešu savo maldą kaip prašymą už juos. Kaip Tavo tarnas, aš nuoširdžiai meldžiu už kiekvieną iš jų, kad jie gautų tai, ko prašė. Palaimink juos, Tėve.

48 Ir dabar, kai skaitysime Tavo Žodį ir mokysime šią sekmadieninės mokyklos klasę, kaip buvo ši rytą, aš meldžiu, kad Tu paimtum šiuos Žodžius ir pašalintum nuo Jų visą netikėjimą, Viešpatie; kur, bet kokia esanti šėtono jėga, bando išsakyti, kad neleistų Jiems augti, te Jie išsiskverbia į kiekvieną širdį, ir tampa teismu vaismedžiais, Viešpatie. Tikėjimas, atnešantis tai, ką Tu pavedei Savo Žodžiui įvykdyti, sakydamas: „Jis negriš pas Mane tuščias, bet Jis įvykdys tai, dėl ko Jis buvo skirtas“.

49 Dabar, Viešpatie, pašventink Savo tarną. Tavo Žodis jau yra pašventintas. Ir, te mes kartu galėsime pamaitinti kaimenę,

kurią Šventoji Dvasia mums pavedė globoti. Mes prašome Jėzaus Vardu. Amen.

⁵⁰ Taigi, jums, kurie kartais mėgstate perskaityti, kai pateikiamas pamokslas, aš... Aš paprašysiu jūsų atsiversti Knygą. Ir ši rytą aš turiu žmonėms kaip ir nedidelį sekmadieninės mokyklos pamokslą.

⁵¹ Ar gerai mane girdite, aplink, visame pastate? Aš priartinau šį mikrofoną arčiau. Esu tiesiog šiek tiek užkimęs. Aš, kai tik atvažiuavau čia, susirgau gripu. Šėtonas iš visų jėgų stengėsi, kad sulaikytų mane nuo čia. Aš nežinau. Tikiu, kad ši kartą Dievas tikrai ant šio suvažiavimo išlies kažką didingo, nes šėtonas darė viską, ką galėjo, kad sulaikytų mane nuo jo.

⁵² Bet dabar mes perskaitysime Pradžios 22-ą skyrių. Ir jūs, kurie atsiversite savo Bibliją, perskaitykite kartu dalį iš Jos. Pradžios 22, pradėkime nuo 9-os eilutės.

Ir jie atėjo į vietą, apie kurią Dievas jam buvo kalbėjęs; ir Abrahamas ten pastatė aukurą, ir išklojo malkas, ir surišo savo sūnų Izaoką, ir paguldė jį ant aukuro virš malkų.

Ir Abrahamas ištiesė savo ranką, ir paėmė peilį, kad nužudytų savo sūnų.

Bet VIEŠPATIES angelas pašaukė jį iš dangaus ir tarė: „Abrahamai, Abrahamai“, ir jis tarė: „Aš čia“.

Ir jis tarė: „Nedėk savo rankos ant vaikinio, ir nieko jam nedaryk; nes dabar aš žinau, kad tu bijai Dievo, matydamas, kad nesulaikei nuo manęs savo sūnaus, savo vienintelio sūnaus“.

Ir Abrahamas pakėlė savo akis ir pažvelgė, ir štai jam už nugaros avinas įstrigęs tankumyne savo ragais, ar, tiksliau, savo ragais; ir Abrahamas nuėjo ir paėmė aviną, ir paaukojo jį ant... deginamajai aukai vietoj savo sūnaus.

Ir Abrahamas praminė tą vietą Jehova-Jireh; kaip yra sakoma iki šios dienos: „VIEŠPATIES kalne tai bus matoma“.

Ir VIEŠPATIES angelas pašaukė Abrahamą iš dangaus antrą kartą,

ir tarė: „Aš prisiekiau savimi, - sako Viešpats, - . . . kadangi tu tai padarei ir nesulaikei savo sūnaus, savo vienintelio sūnaus:

aš tavo laiminte laiminsiu ir dauginte padauginsiu tavo sėklas kaip dangaus... žvaigždes, ir kaip smiltis... esančias ant jūros kranto; ir tavo sėkla užvaldys savo priešų vartus;

⁵³ Noriu kaip tekstą paimti paskutinę frazę: „*Ir Tavo Sėkla Užvaldys Savo Priešo Vartus*“. Tai nuostabus pažadas.

⁵⁴ Taigi, mes visi esame susipažinę su šia istorija, tikriausiai skaitėme ją vėl ir vėl, kartas nuo karto, apie Abrahamą, ir kaip Dievas pašaukė jį iš jo šalies, ir kaip jis buvo tiesiog paprastas žmogus, nieko ypatingo. Tačiau Dievas pašaukė jį ir davė jam pažadą.

⁵⁵ Taigi, norėčiau, kad jūs atkreiptumėte dėmesį, jog šis pažadas, kurį Dievas davė Abrahamui, buvo duotas ne tik Abrahamui, bet ir jo sėklai po jo. Taigi, daugelis žmonių sako: „O, jei aš būčiau buvęs kaip Abrahamas, jei būčiau buvęs ten, kur Dievas būtų kalbėjęs su manimi ir—ir davęs man užtikrintumą, kaip Jis tai padarė Abrahamui, tuomet aš turėčiau, aš—aš tikrai turėčiau tikėjimą, broli Branhamai, jei tik turėčiau, jei Dievas būtų kalbėjęs su manimi taip, kaip Jis kalbėjo su Abrahamu“. Bet jūs turite tą patį pažadą, kurį turėjo Abrahamas, tai yra, jeigu jūs esate Abrahamo Sėkla.

⁵⁶ Tuomet jūs sakote: „Bet, broli Branhamai, aš esu pagonis. Aš negaliu turėti Abrahamo sėklos“.

⁵⁷ Abrahamo Sėkla buvo ne prigimtinė sėkla. Ji buvo dvasinė Sėkla, nes jos apipjaustymas nieko nereiškė. Pažadą, Jis davė jam dar prieš apipjaustymą. Taigi, jis jam buvo duotas prieš apipjaustymą, ir ne todėl, kad jis buvo apipjaustytas ir tokiu būdu įėjo į sandorą su Dievu. Tai dėl to, kad Abrahamas patikėjo Dievu.

⁵⁸ Ir Rašte pasakyta, kad: „Kai mes esame mirę Kristuje, mes tampame Abrahamo Sėkla“. Paulius kalba apie tai: „Ir tas, kuris yra žydas, ne išoriškai žydas, bet žydas viduje“. Todėl, jei esate gimę iš Dievo Dvasios, „jūs esate Abrahamo Sėkla, ir kartu su Abrahamu esate paveldėtojai pagal pažadą“. Suprantate? Todėl kiekvienas pažadas, kurį Dievas davė Abrahamui, yra jūsų, nes dvasiškai jūs esate Abrahamo Sėkla.

⁵⁹ Ir jūs esate labiau žydas, nei būtumėte, jeigu būtumėte gimę iš žydiško kraujo, ir tada—ir tada būtumėte ortodoksas žydas toje bažnyčioje ir atsiskytumėte šios brangios Šventosios Dvasios ir Viešpaties Jėzaus Kristaus. Suprantate? Jūs esate daugiau nei žydas, nes esate žydas, gimęs iš pažado, atėjusio iš Dangaus, kurį Dievas davė Abrahamui, ir Abrahamas priėmė jį tikėjimu, ir tai, kas padarė jį tokiu, koks jis buvo. Galų gale, žydas yra tiesiog atsiskyrimas ir perėjimas, hebrajiškai ir visa kita panašiai.

⁶⁰ Dabar, kai jūs atsiskiriate nuo pasaulio dalykų, peržengiate tą skiriamąją ribą ir apsistojate svetimoje šalyje, šalyje, kurioje jūs nesate buvęs, pas žmones, su kuriais niekada nebuvote susijęs, tuomet jūs tampate dvasiniu žydu. Nes lygiai taip pat, kaip Abrahamas, tikėjimu paliko savo šalį, paliko savo žmones, išėjo į svetimą šalį pas svetimus žmones, jūs palikote savo žmones, palikote už savęs pasaulį, palikote savo bičiulius,

per Jėzaus Kristaus Kraują perėjote į kitą pusę ir tapote keliautojais, ieškodami Miesto, kurio Statytojas ir Kūrėjas yra Dievas, kaip buvo ir Abrahamas. Piligrimai, kartu su Juo gyvenantys palapinėse, bažnyčiose, Dangaus Karalystės piliečiai, viso paveldėtojai per Jėzų Kristų. Suprantate? Mes perėjome, atsiskyreme.

⁶¹ Dabar, Abrahamas, pažadas buvo duotas Abrahamui ir jo Sėklai po jo. Taigi, Dievas davė šį pažadą Abrahamui, kad jo Sėkla užvaldys savo priešo vartus po to, kai Jis išbandė Abrahamą, išmėgino Abrahamą. Taigi, po to, kai atėjo išbandymas, tada. . .

⁶² Abrahamas jau buvo atsivertęs, mes galime taip pavadinti, iš pagonybės į Dievą. Ir tuomet Dievas davė jam, kaip Šventosios Dvasios ženklą - apipjaustymą. Tada, po apipjaustymo, tada ateina išbandymų metas.

⁶³ Labai gražus Bažnyčios provaizdis, kad po to, kai mes esame išgelbėti, tada mums suteikiamas pažadėtasis apipjaustymo antspaudas, kuris yra ne iš kūno, bet iš Dvasios. Ir Šventoji Dvasia yra mūsų apipjaustymas. Tai aštrus Dievo peilis. Jis atskiria ir nupjauna nuo mūsų kūniško pasaulio perteklių. Dievo Žodis, aštresnis už dviašmenį kalaviją! Taigi, jūs matote, vėl grįžtame atgal, Dievo Žodis yra tai, ką panaudoja Šventoji Dvasia; ne mokymai, ne denominacijos. Bet Žodis - tai, kas atskiria mus nuo pasaulio dalykų. Jis pašalina mūsų idėjas bei dalykus ir pilnai pašvenčia mus Dievui.

⁶⁴ Jėzus pasakė: „Jeigu jūs pasiliksite Manyje, ir Mano Žodis jumyse“. Štai taip. Tuomet, tai ne jūsų žodis. Tai Jo Žodis. Tada, suprantate: „Jeigu jūs pasiliekatė Manyje, ir Mano Žodis jumyse, jūs galite prašyti, ko tik norite“. M-hm. Suprantate? Kas tai yra, jūs kalbate ne savo žodžius. Jūs kalbate Jo Žodį.

⁶⁵ Taigi, tuomet Šventoji Dvasia yra Ta, kuri paima Dievo Žodį ir atskiria mus nuo šių pasaulio dalykų, suprantate, apipjaustymas, nupjovimas. Tuomet jūs pereinate per išbandymo laiką.

⁶⁶ Taigi, Abrahamas, po to, kai jis buvo pašauktas, chaldėjų žemėje, Ūro mieste, jis tapo piligrimu, klajokliu. Ir tuomet Dievas pašaukė jį, po to kai jis įrodė, kad jis eis toliau ir priims Dievą pagal Jo Žodį. Tada, ką Dievas tuomet padarė - davė jam ženklą, kad Jis priėmė jį, ir Jis apipjaustė jį. Ir jis apipjaustė Izmaelį ir visus savo namus.

⁶⁷ Ir dabar jūs matote, kai—kai jūs esate pašauktas, pirma jūs pereinate per išbandymą, kad pamatyti, ar jūs tikrai eisite toliau. Ir tuomet Dievas duoda jums Šventąją Dvasią, kuri yra ženklas, kad Jis priėmė jūsų išpažįstamą tikėjimą Juo. Ar dabar sekate manimi? Jis priims tai.

⁶⁸ Taigi, aš kalbėjau su. . . Čia galbūt sėdi kai kurie brangūs baptistų broliai. Ir visi žino, kad aš išėjau iš baptistų bažnyčios.

Aš kalbėjausi su savo broliu baptistu. Ir jis paklausė manęs: „Broli Branhamai?“ Jis buvo Teologijos daktaras, puikus žmogus, tikras krikščionis. Jis paklausė: „Bet, broli Branhamai, iš kur jūs žinote, kad Šventosios Dvasios krikštas skiriasi nuo tikėjimo į Jėzų Kristų?“

Aš atsakiau: „Jis skiriasi, mano brangus broli“.

⁶⁹ Jis paklausė: „Argi jūs nemanote, kad priimdami Kristų jūs gaunate Šventąją Dvasią?“

⁷⁰ Aš pasakiau: „Teisingai. Bet, - pasakiau, - suprantate, jūs tik išpažįstate, kad priėmėte Kristų, kol Jis nepripažins to“.

⁷¹ Jis pasakė: „Broli Branhamai, Abrahamas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu“.

⁷² Aš atsakiau: „Taip. Bet Dievas davė jam ženklą, kad Jis priėmė jo tikėjimą, kai Jis davė jam apipjaustymo antspaūdą, kad Jis pripažino jo tikėjimą“. Amen.

⁷³ Taigi, kai mes priimame Kristų kaip savo Gelbėtoją, tuomet, jei esame nuoširdūs tame, tuomet Dievas duoda mums ženklą, kad Jis priėmė mūsų tikėjimą į Kristų, duodamas mums apipjaustymo antspaūdą, kuris yra Šventoji Dvasia. Tai apipjaustymo antspaudas. „Neliūdinkite Dievo Šventosios Dvasios, kuria jūs esate užantspauduoti iki savo Atpirkimo Dienos“. Ne iki kito susirinkimo; bet iki jūsų Atpirkimo Dienos. Teisingai, Efeziečiams 4:30. Taigi, štai kaip mes gauname Šventąją Dvasią.

⁷⁴ Taigi, jeigu jūs sakote: „O, aš esu tikintis“, - bet Dievas dar niekada nedavė jums Šventosios Dvasios, Jis niekada to nepripažino. Jūs tik išpažįstate, kad jūs tikite. Bet kai visos abejonės . . . Aš nesakau, kad dabar jūs nesate tikintis. Tam tikra dalimi jūs esate tikintis.

⁷⁵ Bet kai Dievas randa palankumą, veikiau jūs radote Jo palankumą, ir Jis pripažįsta, kad esate Jo vaikas ir Jis žino jūsų širdį ir mato jūsų nuoširdumą, Jis žino, kad visi dalykai yra atkirsti nuo jūsų. Tuomet Jis Šventąją Dvasia užantspauduoja jus į Dievo Karalystę, įrodydamas pasauliui, kad Jis priėmė jūsų išpažįstamą tikėjimą Juo. Ar dabar tai suprantama?

⁷⁶ Taigi, iškart po to seka gundymas. „Kiekvienas sūnus, kuris ateina pas Dievą, pirmiausia turi būti sudrausmintas, išbandytas“.

⁷⁷ Jėzus, vos tik Jis gavo Dvasios pilnatvę prie upės, kai Jonas Jį pakrikštijo, šėtonas tuoj pat nusivedė Jį į tyrlaukius, kad pereitų gundymo laikotarpį. Bet kai Jis paėmė Dievo Žodį ir nugalėjo šėtoną: „Parašyta. Parašyta“, - Jis tuomet sugrižo, pasiruošęs Savo tarnavimui.

⁷⁸ Ir tokiu būdu Dievas pasielgė su Abrahamu. Taigi, Dievas, po to, kai pašaukė jį iš jo šalies, ir jis atsiskyrė nuo savo šalies, nuo savo žmonių, ir tada Dievas davė jam apipjaustymo antspaūdą,

tuomet davė jam sūnų. Tada jis patyrė paskutinį išbandymą, tiesiai iki to momento, kai turėjo paaukoti savo sūnų Izaoką. Ir Jis pasakė: „Matydamas, kad tu nepagailėjai savo vienintelio sūnaus, Aš žinau, kad tu myli Mane“. Jis davė jam tą išbandymą.

⁷⁹ Tuomet iškart po to, mūšis buvo laimėtas, Jis pasakė: „Ir tavo Sėkla užvaldys savo priešo vartus“. Amen. Man tai patinka. „Užvaldys savo priešo vartus“. Viešpaties valia prie šio paskutinio aspekto prieisime po kelių minučių. Taigi, Jis rado tai, kad Abrahamas yra ištikimas. Po to, kai Jis rado Abrahamą ištikimą, tuomet Jis davė jam pažadą, kad užvaldys priešo vartus.

⁸⁰ Taigi, daugelį kartų daugelis iš mūsų, sekmininkų, padarėme klaidą, ir galvojame: „Na, Šventoji Dvasia išlieta ant manęs. Šlovė Dievui! Tai viskas, ką aš turiu turėti“. Ne, pone. Jūs tada tik pradėsite. Jūs, tai dar ne tuomet. Tai jūsų išmėginimas ir jūsų išbandymas.

⁸¹ Tiesiog kaip mes randame, Senajame Testamente; išmėginimas, išbandymas ir tuomet sūnaus paskyrimas. Įsūnystė, paskiriant sūnų po to, kai jis jau yra sūnus, gimęs šeimoje. Jis yra sūnus, tada jis bus išmėgintas ir išbandytas, ir mokytojų auklėjamas, pažiūrėti, kaip jam seksis. Ir tuomet jis poziciškai paskiriamas, beveik lygus savo tėvui.

⁸² Taigi, štai kas yra šiandien. Mes turėjome apie keturiasdešimt ar daugiau metų Sekminių išbandymų, suprantate, bažnyčios išbandymų, žiūrint ar jie išstovės, ar ne. Žiūrint, ką jūs . . . Ir, suprantate, štai kur aš vėl tai gaunu. Užuoat laikęsi kryžiaus ir Žodžio ir ėję toliau, mes tampame panašūs į pasaulį, pasukame *šiuo* keliu, ar pasukame *tu*o keliu, ar sekame paskui *tai*.

⁸³ Kaip aš visada griežtai pasisakydavau prieš šiuolaikinės madas, kai moterys kerpa plaukus, ir—ir vyrai, kurie šukuojasi ir visa kita, ir tiesiog dėvi amoralius drabužius ir visa kita. Aš dėl to sulaukiu tiek daug kritikos. Bet kas tai yra? Tai bandymas išgelbėti tą bažnyčią. Tai bandymas pakelti juos *čia*, prie Dievo Žodžio, nepriklausomai nuo to, ką apie tai sako *kitas* pasaulis. Pasilikite su Dievo Žodžiu. Amen. Suprantate? Suprantate?

⁸⁴ Esmė ta, kaip ir sakiau praeitą vakarą, kad sekmininkai laukia veržlaus galingo vėjo, bet jie nesugebėjo išgirsti to ramaus, tylaus Balso. Suprantate? Tai, kad yra neteisinga daryti tuos dalykus. Jie galvoja: „Kol vėjas pučia šelsta, viskas gerai“.

⁸⁵ Tačiau ne tai patraukė pranašo dėmesį. Šėlstantis vėjas nesutrikdė pranašo Elijo, esančio oloje. Galingi griaustiniai ir žaibai, ir liūtis, iš viso niekada nepritraukė jo dėmesio. Bet tai, kas jį sutrikdė, buvo tas ramus, tylus balsas, tai kažkas, kalbantis viduje. „Mano Žodis yra Tiesa. Tegul kiekvieno žmogaus žodis būna melas, o Mano - tiesa“. Štai kas pritraukė pranašą. Suprantate?

⁸⁶ Ir jis toliau tai darys. Dievo Žodis visada pritraukia tą dvasinį protą, nes tai Kristaus protas jummyse, kuris žino, kad tas Žodis yra tiesa.

⁸⁷ Ir jūs pereinate per išbandymų laikotarpį. Bažnyčia pereina per išbandymų laikotarpį. Kiekvienas asmuo, prieš tai, kai jis kada nors užvaldys priešų vartus, pereina per išbandymų laikotarpį. Abrahamas perėjo per tai. Kristus perėjo per tai. Po to, kai Kristus buvo pripildytas Šventąja Dvasia, ten prie Jordano upės, Jis perėjo per išbandymų laikotarpį. Po to, kai Abrahamas buvo pašauktas, apgyvendintas savo žemėje, kur jis turėjo būti piligrimu, tuomet davė apipjaustymą, ir Dievas kartas nuo karto susitikdavo su juo, vis dėlto jam teko pereiti per išbandymų laikotarpį. Kiekviena Abrahamo sėkla daro tą patį, Abrahamas ir jo Sėkla.

⁸⁸ Organizacija, bažnyčia, štai kodėl mes randame, kad kai ateina išbandymas mūsų organizacijos nukrypsta į šalikelę. Koks išbandymas? Dievo Žodis. Tai išbandymas. Dievo Žodis yra išbandymas. Ar mes darysime tai, ką sako grupelė žmonių, ar mes darysime tai, ką sako Dievas? Štai kur skirtumas.

⁸⁹ Štai kad ir Dvaito Moody dienomis, Finney, Sankey, Noks, Kalvino, Spurgeon dienomis, visų šių likusiųjų dvasingų žmonių, po kurių sekė organizacijos. Jie ten turėjo grupelę žmonių, kurie įterpė savo samprotavimus, kiekvienas iš jų tikėjo *tu* ir *anuo*, pridėdami šiek tiek *čia* ir patraukdami šiek tiek iš *ten*, ir pridėdami šiek tiek *čia*, kol galiausiai jie sukūrė iš to organizaciją.

⁹⁰ Ir kai jie tai daro, tikrai tikras tikintysis, Dievas tuoj pat ateina ir paima kokią nors paprastą nuolankų žmogų, sudaužo tai į šipulius. Teisingai. Visada tai darydavo. Dievas nesikeičia. Tiesiog sudaužo tai į šipulius, kokie nors dvasiškai mąstantys žmonės, kurie tvirtai stovės su tuo Žodžiu.

⁹¹ Leiskite man jums pasakyti. Namuose aš turiu laišką vienos iš puikiausių bažnyčių, iš didelių organizacijų Sekmininkų judėjime. Ta vargšė sugniuždyta moteris parašė man laišką. Ir ji pasakė: „Broli Branhamai, aš turėjau ilgus plaukus ir buvau susirišusi į kuoduką“. Ji tarė: „Ir...Mano vyrui tai patiko“. Ir ji pasakė: „Mes persikėlėme iš miesto, kur turėjome bažnyčią, kuri buvo tikrai dvasinga, į ten, kur ši didelė bažnyčia, pirmoji bažnyčia mieste“. Ir pasakė: „Kai mes ten nuvykome, visos sekmininkų seserys buvo nusikirpusios plaukus“. Ir tarė: „Jos mane dėl to persekiojo. Aš pasakiau: „Ne, ne. Aš tikiu, jog Biblijoje sakoma, kad mes to neturime daryti; taip elgtis negarbinga“. Ir taigi, ji tiesiog pasakė: „Ir jos toliau...“ Jos juokėsi iš jos, sakydamos: „Ei, tau—tau gale nuleido padangą, atsarginę“, - ir visa kita. Ir ėmė persekioti mano vyrą, tokiu būdu, kol jis privertė mane nusikirpti plaukus“. Ir pasakė: „Nuo to laiko aš buvau pasmerkta“.

⁹² Pagalvokite apie tai, Sekmininkų bažnyčia, kuri turėtų stovėti už Dievo Žodį! Štai kur jus nuveda jūsų organizacija. Teisingai. Jie nesugeba išgirsti to ramaus, tylaus Žodžio Balso, kuris kviečia juos į tiesą. Jie visi klausosi šelstančių galingų vėjų, daug šūkauja ir šoka, sakydami, kad turi jėgą. Viskas gerai. Aš taip pat tuo tikiu. Bet, broli, kai jūs galite šokti ir šūkauti, o po to apsisukti ir neigti Dievo Žodį, ir gyventi kaip pasaulis, kažkas kažkur negerai. Teisingai.

⁹³ Dievo Dvasia nužengia, tas ramus, tylus Balsas, ir nukreipia jus tiesiai į Kalvariją, kur mes esame mirę, ir mūsų gyvenimas yra paslėptas Dieve per Kristų, ir užantspauduotas Šventąja Dvasia. Tada ten gyvena tik tas Žodis. „Tuomet, jei pasiliksite Manyje ir Mano Žodis jumyse, prašykite, ko norite, ir tai jums bus duota“. Štai koks skirtumas.

⁹⁴ Tikiuosi, nepasirodau jums kaip fanatikas. Jei esu, aš—aš— aš nežinau to. Aš—aš tikiu, kad Dievo Žodis yra Tiesa, ir Jis turi pasilikti tiesiai čia. Ir jei Jis pasilieka čia, Jis parodys Save išorėje. Jis turi tai padaryti! Jūsų gyvenimas, visa jūsų esybė bus kitokia.

⁹⁵ Taigi, kai Dievas davė Abrahamui išbandymą, jis išlaikė jį šimtu procentų. Ir būtų . . .

⁹⁶ Dievas negali duoti organizacijai išbandymo, nes ji visa susipainiojusi. Dievas tokiu būdu nesielia su organizacija. Jis neturi jokio reikalo su tautomis pagonių rasėje. „Jis paėmė žmones iš pagonių“. Izraelį Jis paėmė kaip tautą. Bet, dėl pagonių: „Jis paėmė žmones iš pagonių dėl Savo Vardo“. Taigi, matote, tai ne organ- . . . Tai ne organizacija. Tai atskiras asmuo, kurį Jis paima iš pagonių.

⁹⁷ Ir kai ateina išbandymas, jūs matote, kas atsitinka? Mes išėjome išteisinti. Mes gavome Šventosios Dvasios krikštą sekmininkų judėjime. Bet kai ateina išbandymo metas, mes pasitelkiame išsimokslinčius žmones, kurie nori būti kaip pasaulis, tiesiog kaip tai buvo Veslio judėjimo laikais ir visų likusiųjų. Jie eina į mokyklą. Jie—jie studijuoja mokslą. Ir jie studijuoja įvairius kitus dalykus, kurie yra susiję su išsilavinimu. Ir jie bando mokytis psichologijos. „Tiesiog geriausias dalykas, na, nesakykite *šito*. Tegul jie daro *tą* ir *aną*. Nes tai bus . . .“ Matote, jūs kaupiate ir statote. Jūsų—jūsų—jūsų tikslas yra neteisingas. Jūsų motyvas neteisingas. Jūs statote organizacijoje, užuot statę Kalvarijoje. Kaip jūs galite statyti Kalvarijoje, neidami Žodžio keliu?

⁹⁸ „Nes mes esame nuplauti Žodžio vandeniu“. „Jei pasiliksite Manyje ir Mano Žodis jumyse, tuomet prašykite, ko norite“.

⁹⁹ Štai kur mes matome sekmininkų judėjimo pralaimėjimą, nes jie pasitraukia nuo Žodžio. Žodis sakys viena; jie bandys kur nors įterpti organizaciją. Ir jie iškart atsitrauks nuo to Žodžio, ir priims tai kartu su organizacija. Ir jūs matote, kur tai nuejo?

Beveik kaip ir visos likusios bažnyčios. Bet tada mes šokame ir šūkaujame ir kalbame kalbomis, ir šokinėjame aukštyn ir žemyn, su tuo viskas gerai. Su jų organizacija viskas gerai. Tikiuosi, kad aš aiškiai pasakiau. Bet dalykas tame, kad tas ramus, tylus Žodžio Balsas kalba. Štai taip.

¹⁰⁰ Jūs praeinate per išbandymą. Dievas išbando jus, kaip Jis išbandė Abrahama. Jis išbando Abrahamo Sėklą, po jo. Ir taigi, priežastis, dėl kurios mes neužvaldome priešų vartų, priežastis, dėl kurios tarp mūsų tiek daug visko, nes mes nesugebame atlaikyti išbandymo. Ir leiskite man jums kai ką pasakyti, Žodžio išbandymas yra teisingas.

¹⁰¹ Priežastis, dėl kurios mes neturime ir niekada neturėsime . . . organizacijoje. Aš manau, kad sekmininkai turi puikias organizacijas. Vieni iš geriausių žmonių, kuriuos aš . . . yra . . . gyvena šioje žemėje, priklauso toms—toms organizacijoms.

¹⁰² „Dievo Asamblėjos“, aš ten turiu draugų. Tai bent! Brolis tiesiai čia Indianoje, aš ruošiusi turėti susirinkimą, manau, kad tuojau pat. Brolis Roy Veed, jis yra Indianos valstijos apygardos žmogus. Aš tikiu, kad tai dievotas vyras. Tačiau jis yra „Dievo Asamblėjos“ apygardos atstovas.

¹⁰³ „Keturkampis“, tai bent, kiek daug! Ralfas McPherson ir daugelis tų brolių, kurie yra dievobaimingi vyrai, jų gyvenime nėra nieko. Jie geri vyrai.

¹⁰⁴ Ten pas „Vienybinkus“, kaip jie save vadina, „Vienybinkai“. Ar, dabar, aš nemanau. . . Jie vadina tai „Jėzaus Vardo“ bažnyčia. Džekas Moore, tiesiog paminėsiu vieną iš . . . Čia šimtai jų, puikių vyrų, gerų vyrų, dievobaimingų vyrų.

¹⁰⁵ Bet reikalas tame, broli, tai, kai jūs laikotės įsikibę tos organizacijos. Suprantate? Dievas paima tas organizacijas, ir—ir jos visos yra puolusios. Pažvelkite į jas, vidun įslenka pasaulietiškas. Pažvelkite į jų moteris. Pažvelkite į jų vyrus. Pažvelkite į jų būklę. Galėčiau jums nurodyti, Dievo Asamblėjos žmones, kurie savo valdyboje turi diakonus, kurie yra vedę du ar tris kartus, pamokslauja toliau. Moterys nukirptais plaukais, dėvinčios šortus, su makiažu ir vis dar teigiančios, kad turi Šventąją Dvasią, remiasi tuo, kad kalba kalbomis, šokinėja aukštyn ir žemyn ar šūkauja.

¹⁰⁶ Jie nesugeba išgirsti to ramaus, tylaus Žodžio Balso. Tas Žodis išlaiko jus pusiausvyroje prie kryžiaus. Štai kur jis randasi. Štai kodėl šiandien bažnyčioje neturime tikrų pranašų, tokių kaip Agabas.

¹⁰⁷ Štai kodėl šiandien bažnyčia, jie—jie beveik negerbia kalbėjimo kalbomis, kai kas nors kalba, nes jie girdėjo tiek daug netikrų kalbų, kad nežino, kas jose teisinga, o kas ne.

108 Išaiškinimai - tai tik iliuzijos, kai kas nors tiesiog kažką sako, nes jaučiasi vedamas. Tai nėra išaiškinimas. Išaiškinimas; ne kai kas nors atsistoja ir kalba kalbomis, o kitas atsistoja po kelių minučių ir išaiškina tai, ką jis pasakė. Kai vienas kalba, kitas tiesiog čia pat išaiškina, sakydamas žodis po žodžio, ta pačia išraiška, viskas taip pat. *Šis* žmogus galbūt pranašauja, bet tai nėra išaiškinimas. Kai kurie iš jų, *šis* balsas kažką pateikia, tas ten gale pateikia kažką kitą. Ir vienas pasako dešimt žodžių, kitas po jų, išaiškinant, pasako penkiasdešimt žodžių.

109 *Išaiškinti* reiškia „sakyti, žodis po žodžio“. Jei tai Dievo Žodis, jis turi ateiti, žodis po žodžio; eilutė po eilutės, eilutė po eilutės. Tokiu būdu turi ateiti Žodis.

110 Bet ką mes matėme? Tiek daug netikrų dalykų! Ir jie darė tai nuosekliai, užuot stovėję su Žodžiu, jie laikėsi to. Kai tik žmogus tai padarė, jie pavadino jį sekmininku. Ir jūs žinote, kas atsitinka.

111 Kai ateina išbandymas, išbandymo laikas, tuomet Sėkla pradeda, tai parodo, kuris yra Sėkla, o kuris ne. Taigi, nepaisant to, kas vyko, Abrahamas laikėsi Žodžio, pažado.

112 Bet šiandien organizacija negali to padaryti. Ir kai kurie iš jūsų, brangūs broliai, kurie priklausote toms organizacijoms, jei vieną kartą su jomis nesutiksite, jūs žinote, kur eisite. Kiek iš jūsų?

113 Aš nesakau, kad esantys šiame pastate dabar, bet kiek iš jūsų buvote mano darbo kambaryje, kiek iš jūsų esate buvę su manimi, sakydami: „Broli Branhamai, mes žinome, kad tai yra Tiesa. Bet jeigu mus iš čia išvarys, ką mes darysime?“

114 Broli, ką mes darysime? Laikykitės Kalvarijos, laikykitės pažado, laikykitės kryžiaus, nepaisant nieko.

115 Ir ten jie turi vienus iš puikiausių vyrų. Suprantate? Bet tai, ką aš bandau padaryti, tai pasakyti, kad visa tai patirs nesėkmę. Tai visada patirdavo ir visada patirs nesėkmę. Bet tai, ar jūs patyrėte nesėkmę ar ne, pas Dievą - pirmiausia laikytis Dievo Žodžio ir Jo pažado. Jūs būsite Juo išbandytas.

116 Jūs pasirašysite dokumentus, kad jūs darysite *tą* ar *aną*. Netgi prieš Žodį, jūs vis tiek jį pasirašysite. Teisingai. Savo širdyje jūs žinote, kad tai neteisinga. Tai tas ramus, tylus Balsas kalba, tas Žodis. Nenuostabu, kad mes negalime judėti toliau, nes kažkas įvyko. Jūs atsiskyrėte nuo to ramaus, tylaus Balso. Jūs per greitai išbėgote. Dievas kvietė jus, bet jūs per greitai išbėgote, nes griaustinis griaudėjo, žaibai blykčiojo, kalnas drebo.

117 Tai niekada nepajudino Elijo, to pranašo. Pirmiausia jis norėjo to Balso. Jis pasakė: „Aš gulėsiu tiesiai čia“.

118 Šiandien tiek daug žmonių pradėjo išgydymo tarnavimus, kūniškus sugretinimus, visokius dalykus, ir pojūčiai, kurie net

nepaminėti Dievo Žodyje. Teisingai. Kas tai? Mes turėtume dainuoti tą dainą: „Tie, kurie laukia Viešpaties. Leisk man pažeminti savo išdidumą ir šauktis Tavojo Vardo. Leisk man laukti, Viešpatie, kol aš išgirsiu tą ramų, tylų Balsą“. Ir tas Balsas bus Rašto Balsas. Jis kalbės tiksliai pagal Žodį. Amen. Gerai.

¹¹⁹ Sužinome, Abrahamas po to, kai jis buvo pasiūstas, pašauktas, atskirtas nuo savo artimųjų, nuo savo šeimos, nuo savo namų, nuo savo giminės, į svetimą kraštą. Tikėjimu jis tai padarė. Tuomet, kadangi jis tai padarė, Dievas jam davė apipjaustymą, kad įrodytų, jog jis buvo Dievo sūnus, jis tikėjo Juo, nes jis tikėjo pažadu. Tačiau, jis negalėjo, jis nematė to natūraliai, bet išpažino: „Visa, kas buvo priešinga Dievo Žodžiui, buvo melas“. Nesvarbu, kad ir kiek įrodymų atsirastų, tai tebėra melas.

¹²⁰ Nesinori to sakyti, bet aš turėsiu tai padaryti. Pažvelkite. Ir kai jūs imate moteris, aš pasakysiu tai dėl vieno dalyko, kurios teigia turinčios Šventąją Dvasią, ir nėra pakankamai padorios, kad paliktų savo plaukus augti, čia kažkur kažkas ne taip. Moteris, kuri apsivelka drabužį, kuris priklauso vyrui, ir dėvi tai, kai Biblijoje sakoma: „Tai yra pasibjaurėjimas Dievui, moteriai dėvėti drabužį, kuris priklauso vyrui“. Ir tuomet jūs tvirtinate, kad turite Šventąją Dvasią ir darote tai?

¹²¹ Aš vieną dieną kalbėjau apie tai Oregone. Ten moteris parašė man labai didelį laišką. Ji pasakė: „Broli Branhamai, jūs turite nuostabią tarnystę, bet jūs tikrai griauinate ją“. Ji pasakė: „Taigi, kaip dėl . . .“ Pasakė: „Aš visą laiką dėviu kombinezoną“. Pasakė: „Kaip dėl ėjimo į sodą, kad pasiimti kažką—kažką iš sodu, ir su suknele. Ar jūs nemanote, kad tai atrodytų daug geriau su kombinezonu, nei tai būtų, ar darbinėmis kelnėmis, kas tai bebūtų, nei dėvint suknelę?“ Ir pasakė: „Pažvelkite, aš joju su vaikinais į kalnus, kai jie veda ganyti galvijus, ir, - tarė, - aš patenku į zoną, pilną uodų“. Pasakė: „Taigi, su—su suknele, jie suės mane. Su kombinezonu, jie man netrukdo“.

¹²² Aš pasakiau: „Tai yra skysčiau nei nuoviras, pagamintas iš bado mirusios vištos šešėlio. Pasigailėk! Tame nėra nė vieno Dievo Žodžio. Tai jūsų pačios nuomonė“.

¹²³ Dievas pasakė: „Te kiekvienas žodis būna melas, o Jo - tiesa“. Mano žmona dėvi suknelę. Ji darbuojasi sode. Jai dėl to nekyla jokių problemų. Ir, šiaip ar taip, bet kuriuo atveju, moteris neturi jokio reikalo ten su būriu vyrų, ganančių gyvulius. Ji turėtų būti virtuvėje, kur jai ir priklauso. Teisingai.

¹²⁴ Jos tiesiog bando rasti pasiteisinimą, bet jo nėra. Dievo Žodis yra aiškus, ir moteris, gimusi iš Dievo Dvasios. . . Ir vyras, gimęs iš Dievo Dvasios, neleis savo žmonai taip elgtis. Ką Jis pasakė? „Ta, kuri kerpa savo plaukus, daro gėdą jos galvai“. Ir jos vyras yra jos galva. Ji yra negarbinga.

125 Aš geriau patylėsiu. Gerai. Taigi, matote, suprantate, to užtenka. Jūs žinote, apie ką aš kalbu.

126 Aš sakau tai ne iš piktos valios. Jei tai sakau iš piktos valios, Dieve, pasigailėk mano nuodėmingos širdies; leisk man ateiti čia, prie šio altoriaus, atgailai.

127 Sakau tai, nes, draugai, aš myliu jus. Ir aš bandau pasakyti jums, kas yra tiesa, ir tai Dievo Žodis. Mes turime išgirsti tą tylų Dievo Balsą, kad galėtume atitikti Žodį. Mes išgyvename išbandymų laikotarpį. Aleliuja!

128 Ar jūs suvokiate, kad po to, kai atėjo tas išbandymų metas, tas auklėjimas to sūnaus, kuris gimė denominacinėje šeimoje? Jeigu jis atlaikydavo išbandymą ir likdavo su tėvo valia, tuomet tas vaikinys būdavo išvedamas ir aprenkiamas drabužiu, ir tada buvo surengiama ceremonija. Tada šis vaikinys būdavo paskiriamas į šeimą, kurioje jis gimė.

129 Štai kas šiandien nutiko su mūsų sekmininkais. Jie tiesiog šokinėja *čia* ir *ten*, o mūsų organizacijos traukia juos tai į *vieną*, tai į *kitą* pusę. Jie nestovi su Žodžiu.

130 Jeigu jūs stovėsite su Žodžiu, tuomet Dievas, matydamas: „Jei pasiliksite Manyje, ir Mano Žodis jumyse“, - Jo Žodis, Jis negali Jo paneigti, Tai Jo Žodis. Tuomet, kada nors ateis laikas, kai būsite paimti ir atidėti į šalį, ir jums bus duota kažkas tikro, aleliuja, Visagalio Dievo jėga.

131 Kur, Dievas laukia Savo vaikų, bet kai ateina išbandymų metas, jie tiesiog nėra pasirengę. Ar jūs priimsite tai? „Na, bažnyčia mane išvarys“. Gerai. Štai taip. Tuomet, eikite. Tai ne Abrahamo Sėkla. Abrahamo Sėkla taip nesielgia.

132 Abrahamo Sėkla! Taigi, man nerūpi, kokie priešingi dalykai ištiko Abrahamą, jis tvirtai laikėsi to pažado Žodžio, tiesiog tvirtai stovėjo su tuo. Nesvarbu, kaip ateidavo Sarah, ateidavo kiti, skirtingai, ir visa kita, jis laikė, tarsi viso to nebūtų. Jis žvelgė, jis tikėjo, kad gali pamatyti pažadą, nes Dievas jam tai pažadėjo, ir tai buvo viskas. Tai buvo tiesiog Dievo Žodis, esantis jame.

133 Tuomet Jis davė jam tą paskutinį išbandymą. „Aš duosiu jam dvigubą porciją, ir išbandysiu jį“. Taigi, jis jau turėjo sūnų. Jis žino, kad jis turi tai. „Bet dabar Aš jam pasakysiu: ‚Paimk tą sūnų ir nužudyk jį‘. Ir tegul tas sūnus, kai jis mato. . . Ar jis nužudys tą sūnų? Aš dabar išbandysiu jį“.

134 Abrahamai, ištikimas Žodžiui! Kaip, kai tu gavai pažadą, kaip tu ruošiesi sustabdyti tai?

135 „Kaip—kaip tu ruošiesi kaip—kaip tu iš viso tikiesi būti tautų tėvu, ir štai tau dabar šimtas penkiolika metų?“ Mažajam Izaokui maždaug keturiolika, penkiolika metų. „Kaip tu ruošiesi būti tautų tėvu, kai tau šimtas penkiolika metų, čia tavo

vienintelis vaikas, ir tu sunaikini savo vienintelį įrodymą, kurį turi?“ Amen.

¹³⁶ „Kaip aš tai padarysiu, jeigu išėisiu iš savo organizacijos? Kaip man tai pavyks, jeigu aš padarysiu *tai*?“ O, klausykite to ramaus, tylaus Balso ir atekite pas Žodį, Žodį.

¹³⁷ Jūs sakotė: „Aš girdėjau balsą, sakantį man *tai*“. Jeigu tai prieštarauja Žodžiui, tai nebuvo Dievo Balsas. Dievo Balsas ateina pas Žodį.

¹³⁸ Tuomet Abrahamas nuėjo prie to Balso, ramaus, tylaus Dievo Balso, Dievo Žodžio - turi atimti savo sūnaus gyvybę.

¹³⁹ Jis tarė: „sulaikyk savo ranką, Abrahamai. Aš dabar žinau, kad tu myli Mane. Ir visi tie, kurie po tavęs, aleliuja, visi tie, kurie ateis po tavęs, kurie nori priimti Mano Žodį - bus tavo Sėkla, ir ji ten užvaldys priešo vartus“.

¹⁴⁰ Norėtūsi, kad turėčiau laiko papasakoti jums kai ką, kas nutiko prieš kelias dienas, suprantate, kas įvyko. O, tai bent!

¹⁴¹ „Užvaldys priešo vartus; tavo Sėkla po tavęs. Abrahamai, kas laimins tave, bus palaimintas, ir kas prakeiks tave, bus prakeiktas“. Jėzus pasakė: „Geriau, kad tau ant kaklo būtų pakabintas girnų akmuo ir nuskandintų jūros gelmėse“.

¹⁴² Ir šios organizacijos, kurios išvaro tuos dievobaimingus žmones, nes jie stojo už Tiesą, už Žodį ir Dvasią bei Dievo jėgą, ir pasilieka su Žodžiu, jūs matote, kas nutiko? Jūs paskendote užmaršties jūroje.

¹⁴³ „Geriau, jei girnų akmuo būtų pakabintas jums ant kaklo ir nuskandintų jūros gelmėse, nei kad ižeistumėte bent mažiausią iš šių Pateptųjų“. Kas jie? Abrahamo Sėkla, stovinti su pažado Žodžiu.

¹⁴⁴ Kai kurios mūsų bažnyčios pasiekia tokį lygį, kad jos neigia, jie atsisako Dieviško išgydymo, jie daugiau nenori to savo bažnyčioje. Teisingai. Mūsų Sekmininkų organizacijos daugiau nebenori jokio Dieviško išgydymo. Kas tai? Argi nematote, kaip pasidarbavo šėtonas? Jis nuėjo ten ir kalbėjo štai tokius melagingus dalykus. Ir tiesiog intelektualūs žmonės galvoja, kad jie yra dvasingi, žiūri į tai ir sako: „Pažvelkite į *šitą*. Pažvelkite į *aną*“. Aš nežiūriu į tai.

¹⁴⁵ Jeigu jūs esate Abrahamo Sėkla, jūs žvelgsite į Dievo pažadą, ką dėl jo Dievas liepė daryti. Štai ir viskas. Abrahamo Sėkla, mes žvelgiame į pažadą. Man nerūpi, kiek nukris į *tą* pusę ir kiek nukris į *aną* pusę. Pažadas išlieka tikras.

¹⁴⁶ Jūs turite praeiti tuos išbandymus. Suprantate? Taip. Abrahamas, pirmiausia išbandytas ir tuomet užantspauduotas, tada duotas pažadas, kad „jo Sėkla užvaldys priešo vartus“. Man tai patinka. Tuomet, jie užvaldė savo priešo vartus, po to, kai jie buvo išbandyti.

147 Reikalas tame, kad mes negalime atlaikyti išbandymų. Štai kodėl mūsų organizacijos negali atlaikyti išbandymo. Tai ne Dievo valia. Tai, Dievas palaimino tai, bet tai nėra Dievo valia. Kadangi, suprantate, jūs čia turite visą grupę žmonių, turinčių daugybę idėjų, ir jie sujungia jas į vieną ir pateikia geriausią, ką gali. Kai kurie iš jų sako: „Šis – yra didis žmogus. Jūs negalite paneigti jo žodžio“. Na, tokiu pat būdu yra organizuota Katalikų bažnyčia, tas pats dalykas, remiantis grupele intelektualių tikinčiųjų. Intelektualai, jie žiūri į tai, susiderina su laikmečiu. Jūs negalite to daryti. Visa kita yra melas, išskyrus Dievo Žodį.

148 Abrahamas niekada nežiūrėjo į nieką kitą, tik į Dievo pažadą. Nepriklausomai kas tai buvo, jis laikėsi Dievo pažado.

149 Tuomet tai ir yra priežastis, kodėl mes nerandame daugiau. Organizacija negali užvaldyti priešų vartų. Ten yra per daug iškreiptų protų.

150 Turi paimti asmenį, kuris užvaldys priešų vartus. Jūs galite tai padaryti, jei norite. Taip, pone.

151 Per kelias minutes pabandykime paimti keletą iš jų ir pažūrėkime, ar jie laikėsi Rašto.

152 Taigi, buvo laikas Babilone, kai buvo pastatytas atvaizdas, gražus Katalikų bažnyčios provaizdis, ir visi, kurie nenusilenks tam atvaizdai, bus sudeginti liepsnojančioje krosnyje. Taigi, tai buvo baigiamasis pasirodymas, ar jie išstovės tame, kai Dievas pasakė: „Neturėk kitų dievų Mano akivaizdoje, nedaryk sau jokio atvaizdo“. Tai, ką pasakė Dievas. Atėjo baigiamais pasirodymas.

153 Visas likęs Izraelis pasidavė tam. Ir kai nuskambėdavo trimitas, ir—ir psalteris, ir—ir fleita, na, jie visi puldavo žemyn prieš šį atvaizdą.

154 Bet ten buvo trys iš jų, kurie pasakė: „Nieko nedarysime“. Jie išgirdo tą ramų, tylų Balsą, ir jie laikėsi rikiuotėje su Žodžiu. Ką jie padarė? Stovėjo su Žodžiu.

155 Ir po to, jie—jie—jie pasakė: „Jeigu jūs to nepadarysite... Mes suteiksime jums dar vieną šansą, arba įmesime jus į degančią krosnį“.

156 Atsakė: „Mūsų Dievas gali mus išgelbėti iš tos degančios krosnies“. [Tuščia vieta juostoje—Red.] „Bet, nepaisant to, mes pasiliksime su Žodžiu“.

157 Taigi, broli, kaip dėl jūsų? „Ką man daryti, broli Branhamai?“ Pasilikite su Žodžiu. Stovėkite su pažadu. „Visa mano bažnyčia pasitrauks nuo manęs“. Stovėkite su pažadu. Jiems vis tiek teks išnykti, jie tiesiog vieną dieną išeis. Tačiau Dievas neišnyks. Stovėkite su pažadu. „Na, sakau jums, jie išvargs mane“. Stovėkite su pažadu, tiesiog taip pat. Jūs tvirtai laikykitės pažado. Taigi, jeigu jūs galite laikytis pažado ir likti ten, tuomet pasilikite su jais.

158 Bendraukite su visais. Bet dabar čia, taigi, jūs niekada nelaimėsite niekaip kitaip, kaip tik bendraudami su visais. Jūs turite. Taigi, kai jie tampa tokie blogi, amoralūs, tada laikykitės atokiau nuo jų. Teisingai. Neikite į priešų teritoriją. Bet tol, kol jūs bandote laimėti savo brolių, tai yra kas kita. Suprantate?

159 Dabar žiūrėkite, bet jūs niekada neįtikinsite nei vienos organizacijos, nei vieno žmogaus ne, pone, kai jie nustatė savo taisyklę: „Mes tikime *tuo*“, - taškas. Jeigu jūs užrašytumėte savo mokymą: „Mes tikime *tuo*“, - kablelis, tai būtų kitaip. Taškas reiškia: „Mes tikime *tuo*, ir jūs turite priimti *tai* ir pasirašyti šį dokumentą, arba viskas baigta“.

160 Bet jeigu jūs sakote: „Mes tikime *tuo*“, - kablelis, - plius tiek, kiek mes galime išmokti iš Dievo. Mes esame atviri Šventajai Dvasiai, - tuomet jūs judate toliau, broli. Taip. Dabar tai bus kitaip.

161 Bet, suprantate, jeigu jūs turite parašyta tai su tašku, ir Dievas duoda kažką kita, ir įrodo, jog tai Jo Žodis, Tiesa, jūs negalite pajudėti, kadangi tai „taškas“. Tuo viskas ir baigiasi. Štai kur mirė liuteronai. Štai kur mirė metodistai. Štai kur mirė baptistai. Štai kur mirė presbiterionas. Ir štai kur miršta sekmininkai. Teisingai. Tai tiesa. Jie miršta tiesiai ten, tik pažvelkite, kadangi tai—tai jau užrašyta. Jūs—jūs nieko negalite prie to pridėti ar iš to atimti. Tai—tai yra ten. Tai jūsų mokymas.

162 Liuteronai negalėjo priimti pašventinimo. Ne, pone. Jis pasakė: „Teisusis gyvens tikėjimu“. Ne Martynas Liuteris; bet ta grupė, kuri sekė paskui jį. Teisingai.

163 Ne Džonas Veslis; bet grupė, kuri sekė paskui jį. Teisingai.

Ne Kalvinas; bet grupė, kuri sekė paskui jį.

164 Ne Džonas Smitas iš baptistų bažnyčios, kuris taip stipriai naktimis meldėsi, kol jo akys išstindavo, dėl savo bažnyčios; ir jo žmona turėjo jį nuvesti prie stalo ir maitinti šaukštu. Ne jis; bet ta grupelė baptistų, kurie sekė paskui jį, organizacija, kuri atėjo po jo.

Ne Aleksandras Campbell; bet tie, kurie sekė paskui jį.

165 Ne sekmininkų judėjimas pradžioje, kuris turėjo viską bendra ir bendravo su visais; bet grupės, kurios atėjo ir pasakė: „Ne. Mes esame *tai*, ir mes esame *tai*. Ir šitie ginčytini dalykai, tai yra viskas!“ („Atsiskiria, atrodo neturintys Tikėjimo“.) Teisingai. Štai kas tai padarė. Štai tas blogis. Amen. Šį rytą jaučiuosi religingas.

166 Po to, kai hebrajų vaikai išlaikė išbandymą, ar jie pasiliks su pažado Žodžiu, ar ne, jie buvo išbandyti. Ir ką jie padarė? Jie užvaldė priešų vartus. Amen. Kodėl? Jie laikėsi Žodžio.

Stovėkite su Žodžiu, su tuo Dievo Balsu, kuris kalba jums.

¹⁶⁷ Taigi, visas sveikas protas sakė: „Taigi, pažvelkite. Babilonas, nebus jokio skirtumo. Nes mes, kai mes nusilenkiame prieš šį atvaizdą, mes vis tiek garbiname Dievą. Na, jeigu mes darome tai *tokiu būdu*, mes turime omenyje tai *tokiu būdu*“.

Darykite tai taip, kaip pasakė Dievas.

¹⁶⁸ Kas, jeigu Dievas pasakytų: „Moze, nusiimk savo batus, Moze. Tu stovi ant šventos žemės“.

¹⁶⁹ Jis sakytų: „Ačiū Tau, Viešpatie. Aš tikrai tikiu Tavimi. Vietoj to aš tiesiog nusiimsiu kepurę. Per daug vargo atrišti bato raištelius“. M-hm. Hm! Tai niekada nesuveiks.

Jis pasakė: „Batus“. Jis nepasakė: „kepurės“. Teisingai.

¹⁷⁰ Jūs turite laikytis to, ką sako Dievas, eilutė po eilutės, ir vadovautis Jo Žodžiu.

¹⁷¹ Taigi, po to, kai jie turėjo išbandymą, jie užvaldė ugnies priešo vartus. Jie sužinojo, kai nuėjo iki pat pabaigos, besilaikydami Dievo Žodžio, jie užvaldė vartus. Teisingai. Po to . . .

¹⁷² Danielius. Buvo paskelbtas pranešimas, pasirašytas Medų-Persų, kuris negalėjo būti pakeistas, kad: „Jeigu kas meldžiasi kokiam nors kitam dievui, tebūna įmestas į liūto narvą“. Ir Danielius žinojo, kad pagal Dievo Žodį reikia melstis tik Jam, taigi jis tiesiog atvėrė langus ir vis tiek meldėsi. Taigi, jis nesislapstė kamputyje. Jis atvėrė langus šventyklos pusėn. Jis to nesigėdijo.

¹⁷³ Ir mes nenorime sekmadienį praktikuoti savo religijos, o pirmadienį užsiimti kuo nors kitu. Arba, savo širdyje tikėti vienu dalyku, ateiti prieš ką nors kitą ir sakyti: „Na, aš nežinau. Taip, manau, kad jūs esate teisus“. Būkite tu, kuo esate. Jei toks nesate, pasitraukite iš sakyklos, išeikite iš bažnyčios. Teisingai. Nes jūs esate skolingas ir vieniems, ir kitiems. Likite tu, kuo esate. Kalbėkite tai, kuo tikite, tuomet neturėsite nuo ko trauktis. Jūs stovite būtent tame, kas yra tiesa. Visi žino jūsų gyvenimą. Žmonės vertins jus, bet kuris žmogus.

¹⁷⁴ Moteris gali būti tokia negraži, kad negražesnė jau nebegali būti. Ji gali būti stambi, stora, mažutė, liesa, juodaplaukė, rudų, mėlynų, pilkų akių; viena tokia, kita tokia. Bet jeigu ta moteris yra tvarkinga, ponija, šalyje nėra vyro, kuris nenusiimtų prieš ją savo kepurės, jei jis turi bent unciją vyriškumo. Teisingai. Nes ji—ji sukuria tai, kas ji yra, ir vyrai vertina tai.

¹⁷⁵ Taigi, Dievas įvertins žmogų, kuris bus toks, koks jis yra, ar žmogų, kuris išpažįsta krikščionybę. Būkime krikščionys, pripildyti Šventosios Dvasios, su Dievo Žodžiu, arba pamirškime apie tai. Teisingai. Nes priešingu atveju jūs tapsite veidmainiais ir gyvensite kitokį gyvenimą. Ir žmonės mato, kaip jūs bėgiojate čia į šokius, rūkote ir panašiai, ir tvirtinate, kad

esate krikščionis, tuomet, suprantate, jūs kito kelyje padedate suklypimo akmenį.

176 Kartais matau, kaip jūs, moterys, nusikirpusios plaukus ir kaip elgiatės, apsirengusios tas aptemptas sukneles, atrodote kaip dešra odoje ar panašiai, ir išeinatė į gatvę, vaikštinėjate aplinkui, avėdamos maždaug *tokio* aukščio aukštakulnius, žingsniuojate gatvę. Ar tai sekmininkai? Tuomet kitos bažnyčios sako: „Jie tvirtina, kad turi kažką, ko jie neturi“.

177 Jūs esate užantspauduoti ir paženklinėti Šventąja Dvasia. Jūs negalite būti ši vakarą šokių salėje kažkokio vyro glėbyje, kuris net nėra jūsų vyras; o sekantį vakarą sugrįžti į bažnyčią ir šokti per visą salę. Tai ne sekmininkai. Tai veidmainystė. Tai nepadorumas.

178 Aš kalbu tai ne tiek jums. Bet, jūs suprantate, šios čia įrašytos garsajuostės keliauja per pasaulį, taigi aš tiesiog pamokslauju taip, tarsi tai būtų skirta visam pasauliui. Kai jaučiu, kad Dievas sako: „Pasakyk ką nors“, – aš tiesiog sakau tai, kadangi aš nežinau, kur tai nukeliaus. Tai priklauso nuo Jo, kad pasirūpintų tuo. Tiesiog stovėkite su Žodžiu. Teisingai. Gerai.

179 Ne, Danielius nenusilenkė jų reikalavimams, nesvarbu, ar jis bus išmestas iš organizacijos, ar ne. Jis stovėjo tiesiai prie lango, ir stovėjo su Dievo Žodžiu. Jis nesigėdijo Jo.

180 Kas nutiko? Jie įmetė jį į liūtų narvą, bet jis užvaldė liūtų narvo vartus. Kodėl? Šlovė! Nes Dievas pasakė jo . . . „Tavo Sėkla užvaldys priešų vartus“. Kad ir koks būtų priešas, jūs turite vartus. O, kiek kartų mes galėtume . . . ?

181 Pažvelkite į Možę, sekantį Dievo įsakymus, nuėjo į Egiptą, atrodė, kad viskas buvo priešinga. Jis turėjo keletą pamėgdžiotųjų, kurieėjo su juo. Jis nuėjo su keliais ženklais, kad parodytų, jog jis buvo siųstas. Numetė žemyn gyvatę ir panašiai.

182 Ir štai ateina pamėgdžiotojai, numetė žemyn savašias. Ką jis galėjo padaryti? Nieko. Dievas jam niekada nepasakė, kad jie tai padarys. Jis norėjo išbandyti Možę. Jis buvo Tas, Kuris leido Janui ir Jambrei mesti savo gyvates ar savo lazdas.

183 Taigi, ten stovėjo Mozė, eidamas pareigą. Numetė savo lazda. Ji pavirto gyvate. Jis pasakė: „Pažvelk į tai, faraone. Štai ką mano Viešpats pasakė man, kad ateičiau ir padaryčiau tavo akivaizdoje“.

184 Faraonas pasakė: „Ateikite čia, Jambras ir Janas“. Jie numetė savo lazdas. Jos virto gyvatėmis, ką ir Mozė padarė.

185 Ar jis paraudonavo? Ne, pone. Jis ir toliau tikėjo, kad Dievas jį siuntė. Jis laikėsi to pažado. Ir kas nutiko?

186 Tai, kai jūs atsistojate priešais kai kuriuos savo konferencijos susirinkimus. Jūsų veidas gali šiek tiek paraudonuoti. Pasilikite su Žodžiu.

187 Kas nutiko? Staiga ši didžiulė Mozės kobra prisiartinio ir prarijo jas. Dievas patvirtino. Po jo išbandymo, jis pasakė: „Aš noriu, kad remiantis šiuo ženkle, leistum šiems vaikams ten eiti. Aš noriu, kad išsiųstum juos atgal namo, kur jų vieta. Dievas nužengė čia, kad pasakyčiau, pasiuntė mane čia, kad išlaisvinčiau juos. Aš noriu, kad jie grįžtų“. Jis numetė ją ten.

188 O, atėjo išbandymas. Moze, ką tu ketini daryti, apsisukti, nueiti ir pasakyti: „Na, aš galbūt klydau“? Ne, pone.

Moze stovėjo tiesiai ten: „Dievas pavedė tai“. Šlovė!

189 Dievas ką nors sako, stovėkite su Tuo. Nesvarbu, kas vyksta, stovėkite su Tuo. Jeigu jie išvarys jus ir pasakys: „Mes atsisakome bendradarbiauti, nedarysime to“, – likite su Tuo.

190 Moze tvirtai to laikėsi. Kas nutiko? Jis užvaldė savo priešo vartus. Aleliuja. Šėtonas pasakė: „Aš ištiesiu priešais tave Negyvąją jūrą“, bet ji prasivėrė. Jie nebegalėjo ilgiau jų laikyti Egipte. Jis užvaldė priešo vartus. Kodėl? Kadangi jis laikėsi Dievo jam duoto pavedimo. Dievo įsakymų, jis laikėsi Dievo Žodžio ir užvaldė priešo vartus.

191 Jozuė, po to, kai jis praėjo išbandymą. Tikriausiai jis buvo ten nuvykęs ir kartu su Kalebu perplaukė Jordaną, kartu su žvalgais. Kai jis sugrįžo nuo Jordano, jie pasiekė Kadeš-Barnėją. Ir visi jie pasakė: „O, jeigu mes pradėsime, tai suskaldys mūsų organizacijas į šipulius. Mes tiesiog negalime įeiti“.

192 Ši dvasia nemiršta. „O, mes negalime turėti To. Jei mes To mokysime savo žmones, ką mes darysime? Mes turėsime iš bažnyčios pašalinti beveik pusę diakonų. Jie vedę du, tris kartus. Ką mes darysime? Mes, na, jei mes pasakytume savo moterims, kad jos turi nešioti ilgus plaukus, žinote, ką jos padarys? Jos paliks bažnyčią. Ir ką mes darysime? Na, mes tiesiog būtume laikomi senamadiškais“. Jėzus taip pat buvo senamadiškas. „Mes negalime to padaryti. Mes negalime to padaryti. Tai per daug mums“.

193 Jūs žinote, prie ko prieina pasienio tikintysis. Hebrajams, 6-ąs skyrius paaiškina tai. „Tas, kuris kartą buvo apšviestas, tapo Šventosios Dvasios dalininku, paskui atkrita, jo nebeįmanoma vėl atnaujinti“. Jis priėjo prie tos ribos ir atsisakė pereiti, štai ir viskas, atsisakė pilnutiniai patikėti.

194 Nes, ką padarė Kalebas? Ką padarė Jozuė? Jis pasakė: „Mes esame daugiau nei pajėgūs užimti ją“. Kodėl? Jie laikėsi to, ką Dievas buvo pažadėjęs.

195 Na, jie sakė, tie kiti pasakė: „Na, jie yra milžinai. Jie visi apsitvėrė sienomis. Jie yra *tokie*. Na, mes niekaip negalime jų įveikti“.

196 Jozuė atsakė: „Mes esame daugiau nei pajėgūs tai padaryti. Nutilkite, žmonės! Tylėkite! Atsisėskite!“ Amen.

197 Aš sakau jums, tikėjimas yra didingas dalykas, kai jis paremtas Dievo Žodžiu. Jis tuomet nebijo. Tikėjimas turi plaukuotą krūtinę, didelius raumenis. Jis sako: „Nutilkite!“ Visa kita pasitraukia į kampa, teisingai, kai Dievas kalba. „Jūs pasilikate Manyje, ir Mano Žodis jumyse, prašykite, ko norite“. Štai taip. O, man tai patinka. Hm!

Demonai drebės, ir nusidėjėliai pabus;
Tikėjimas Jehova viską sudrebins.

198 Kaip jūs galite tikėti, kai žinote, kad nedirbate, nevaikščiojate pagal Jo Žodį, kai žinote, kad yra dalykų, kuriuos jūs turėtumėte pasakyti, bet jūs to nesakote? Yra dalykų, kurių jūs turėtumėte mokyti, ir jūs to nemokote. Yra dalykų, kurių jūs negalite pasakyti, ir kaip jūs galite tikėti, kai žinote, kad esate neteisis?

199 „Jei mūsų širdis mūsų nesmerkia“. Štai taip. Štai taip. Tačiau stovėkite su tuo Žodžiu, kur nėra nieko smerktino. „Nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, kurie vaikšto ne pagal kūną, bet pagal Dvasią“. Dvasia vedą kartu su Žodžiu, nes Dvasia gali išeiti tik iš Žodžio - kadangi Jo Žodis yra Dvasia. Ir Ji gali tik . . . Tikrai tikra Dievo Dvasia gali kalbėti tik Dievo Žodį. O, tai bent! Tai bent, tai bent!

Pasitrauk, pasauli. Šėtone, palik mus.

200 Nebijokite pasakyti šiam kalnui: „Pasitrauk“. Pasakykite tai. Pasilikite ten, stebėkite, kaip jis griūva. Teisingai.

201 Bet jei turite kokį nors pasmerkimą, jūs geriau—geriau laikykitės ramiai. Tuomet jūs tik plepate. Jūs nesakote tiesos. Jūs nesakote to, ką turėtumėte sakyti. Gerai.

202 Tuomet mes sužinome, kad Jozuė, perėjęs šį išbandymą, jis pamatė geros žemės įrodymus ir jis stovėjo ten, Kadeš Barnėjoje, ir pareiškė nepasitenkinimą prieš visus juos, ir pasakė: „Mes esame daugiau nei pajėgūs užimti ją. Mes galime ją užimti“. Kokia buvo mintis? Pereiti į kitą pusę.

203 Koks buvo Mozės sumanymas? „Parodyk šį ženklą ir išvesk vaikus“. Ir atrodė, kad tai nepavyko. Bet jis laikėsi Žodžio, ir Negyvosios jūros vartai negalėjo jo sulaukyti. Jis perėjo tiesiai per ją. Jis užvaldė priešų vartus.

204 Jozuė, žvelgdamas į Dievo pažadą, pasakė: „Mes esame daugiau nei pajėgūs užimti ją“. Teisingai. Ir kai jis nusileido prie Jordano, ką tasai padarė? Jordanas pasidavė. Amen. Štai ir viskas. Jis užvaldė priešų vartus. Tas Jordanas stabdė jį nuo perėjimo ir pažado priėmimo. Bet kai jis ten nuvyko, jis buvo Abrahamo Sėkla. Kodėl? Jis tikėjo Dievo Žodžiu. Tai vienintelis būdas, kaip jūs galite būti Abrahamo Sėkla - tikėti Dievo Žodžiu. Ir ką jis tuomet padarė, kai nusileido ten, kur buvo pasirošęs užpulti priešą? Dievas atvėrė vartus, ir jis juos užėmė, paėmė ir perėjo.

205 Per pirmąjį mūši, pirmąjį susirėmimą, kurį jis turėjo su jais, sienos buvo tokios didelės, kad ant jų buvo galima surengti vežimų lenktynes. Kaip jis ketina jas įveikti? Jos pabėgo nuo jo, pasitraukė atgal į vidų. Priešas irgi padarys taip pat. „Tačiau jūs užimsite priešo vartus“.

206 Paklausė: „Viešpatie, ką man daryti?“ Viena popietę jis vaikštinėjo, meditavo. Jis pamatė Žmogų, stovintį su ištrauktu kalaviju. Jozuė ištraukė savo kalaviją, tarė: „Ar Tu už mus? Ar Tu mūsų priešas?“

Jis atsakė: „Aš esu šios kariuomenės Kapitonas“.

- „Ką aš turiu daryti?“

207 - „Žygiuok aplink jas trylika kartų. Trimituok. Tu užimsi priešo vartus“.

208 Jos nugriuvo. Taip, pone. Kodėl? Jis buvo Abrahamo Sėkla, kuris laikėsi Dievo Žodžio. Jis užėmė visus vartus, kurie pasirodydavo prieš jį. Žinoma.

Jau vėlu. Aš turiu užbaigti.

209 Pažvelkite, visi šie brangūs didvyriai, turiu čia jų prirašytą visą puslapį. Bet visi šie brangūs didvyriai, visa tai, ką jie padarė, jie galiausiai mirė.

210 Bet tuomet ateina tikroji tikėjimo Sėkla, Karališkoji Abrahamo Sėkla - Jėzus, pažadas. Abrahamas turėjo Izaoką, tiesa, pagal kūną, bet tikrosios Sėklos nebuvo toje organizacinėje sistemoje. Ji buvo tame Dievo Žodžio pažade, kad Jis padarys jį tautų tėvu, ne per Izaoką, bet per Karališkąją Sėklą - Jėzų. Tai buvo Karališkoji Sėkla, kuri, tiesą sakant, Abrahamo Sėkla, Jėzus nebuvo nei žydas, nei Jis buvo pagonis. Jis buvo Dievas. Suprantate? Tai . . .

211 Jūs, čia esantys katalikai, tebūna palaiminta jūsų širdis. Bet kai jūs garbinat Mariją kaip dievaitę, kas su jumis darosi? Marija buvo ne kas kita, kaip moteris. Dievas ją išsirinko. Ji buvo inkubatorius. Štai ir viskas. Inkubatorius, tai, kas yra moteris, bet ji turi ryšį su vyro sėkla.

212 Bet, tai mišri auditorija, tačiau aš turiu tai pasakyti, kad jūs suprastumėte, apie ką aš kalbū. Taigi, jūs klausykite savo—savo gydytojo, o aš esu jūsų brolis. Žinoma, jūs galite.

213 Marija neturėjo apvaisinimo Kristuje. Nebuvo jokio seksualinio jausmo, kai Šventoji Dvasia apgaubė ją, nė trupučio. Tačiau Visagalis Dievas, Kūrėjas, sukūrė Kraujo ląstelę ir apvaisinimą. Hm! Jeigu tai buvo apvaisinimas iš Marijos, tuomet mirusieji neprisikelia.

Šlovė! Tai tiesiog ką tik atėjo naujai. Aš ką tik pagavau tai.

214 Tuomet, jeigu jūs sakote, kad nėra jokio skirtumo, ką mes darome, tuomet kodėl Dievas liepė mums susilaikyti nuo neteisingų dalykų? Kodėl Dievas prikėlė Jėzaus kūną, jei taip

nėra? Taigi, suprantate, moteris negalėjo būti su juo susijusi. Jeigu taip buvo, tuomet Jo kūnas buvo pagal Jo motiną, Mariją, nes ji turėjo lytinį santykį, dvasios apgaubta, kuri leido jai išskirti sėklą, o tai neteisinga. Šventoji Dvasia, per nekaltą prasidėjimą, aleliuja, ten Jis sukūrė ir vyro ir moters spermą.

²¹⁵ Ar Jėzus vadino ją „motina“? Raskite tai Rašte. Jis vadino ją „moterimi“. Aleliuja! Moterimi! (Tai nauja. Štai kodėl tai vyksta taip, kaip tai vyksta.) „Moterie, štai tavo sūnus“. Milijoną mylių arčiau jos, nei buvo Jis.

²¹⁶ Jis buvo Dievas. Jis nebuvo nei žydas, nei pagonis. Jis buvo Dievas, ir kūnu, ir fiziškai – Dievas gyveno Jame. Dievas, gyvenantis moters spermoje? To negalėjo būti. Ta moters sperma turėjo turėti kažką bendro su mūsų kūnu. Bet tai buvo Kraujas plius sperma, kuriuos Dievas apgaubė.

²¹⁷ Jei būtų panorėjęs, Jis būtų galėjęs tai įdėti į kelmą. Taip, pone. Jis galėjo įdėti tai, kur tik Jis panorėjo.

²¹⁸ Bet Jis atnešė tai, nes moteris buvo nupuolusi. Iš ten gimė nekaltas gyvojo Dievo Sūnus, sukurtas, gimęs iš mergelės, ir kūnas, ir siela.

²¹⁹ Kodėl Dovydas pasakė: „Aš neleisiu Savo Šventajam... neleisiu Savo Šventajam matyti sugedimo, Savo Šventajam matyti sugedimo. Ir aš nepaliksiu Jo sielos pragare“? Dovydas tai pasakė. Suprantate? Tiek siela, kūnas ir dvasia buvo Dievo sukurti, per Jį.

²²⁰ Moteris nebuvo motina, tai buvo moteris. Aš tikiu, kad ji buvo gera, šventa moteris, absoliučiai. Ji niekada nebūtų buvusi inkubatoriumi, Dievas niekada nebūtų išsirinkęs jokio purvino inkubatoriaus. Viešpačiui leidus, aš pamokslausiu apie tai šį vakarą. Bet—bet pasakė: „Kad nešvarus inkubatorius pagimdytų Jo—Jo sūnų čia žemėje? Jis išsirinko mergelę, nepažinojusią vyro“. Ir ji neišleido jokios spermos ar ko nors panašaus, kai Šventoji Dvasia ją apgaubė, nes Dievas, Savo nekaltu beribiu būdu, sukūrė joje, Jėzaus Kristaus sielą, kūną ir Jėzaus Kristaus Dvasią. Teisingai. Jis buvo iš mergelės gimęs Dievo Sūnus.

²²¹ Ką tai padarė? Tai sugriovė prieš vartus. Aleliuja! Fju! Dėl to jaučiuosi gerai. Pažvelkite. Kodėl? Jis tiesiog ten sugriovė prieš vartus, nes kiekvienas žmogus, gimęs šiame pasaulyje iš lytinio potraukio, negalėjo patekti į Dangų, kadangi pradžioje tai prasidėjo nuo lytinio santykio, Edeno sode, todėl jie prisidengė. Kai Jis tai padarė, Jis tiesiai ten perlaužė tą daiktą į dvi dalis ir užvaldė prieš vartus. Kuo? Paimdamas Karališkąją Abrahamo Sėklą, patį pirmą kartą, ir sutriuškindamas ją iki pat apačios. Karališkoji tikėjimo ir pažado Sėkla, ne Marijos, bet Dievo pradėta, sudaužė vartus. Tai leidžia žmogui praeiti pro vartus. Šlovė Dievui!

²²² Ką Jis padarė? Tuomet užėmė visus prieš vartus. Jis užėmė ligos vartus. Liga negalėjo išsilaikyti Jo Akivaizdoje. Ne, pone.

Niekas kitas negalėjo išsilaikyti Jo Akivaizdoje. Laidotuvių procesija negalėjo išstovėti Jo Akivaizdoje. Ne. Ką Jis padarė?

223 Jozuė mirė. Mozė mirė. Visi kiti mirė, bet ne ta Karališkoji Sėkla. Mirtis negalėjo išstovėti ten, kur buvo Gyvybė.

224 Ta moteris iš Naino,ėjo, ten buvo jos sūnus. Sustabdė ir pasakė: „Kelkis, sūnau“.

225 Ta mergaitė, kuri buvo mirusi, Jairo duktė, Jis ištarė žodį ten, į nežinomą pasaulį, ir pasakė: „Dukra, kelkis“.

226 Lozorius, miręs keturias dienas, ir jo kūnas supuvo, o jo siela buvo toli nuo jo, per keturias dienas. Jis tarė: „Lozoriau, išeik“. Šlovė!

227 Štai Jis. Ką Jis padarė? Jis sulaužė visus antspaudus. Aleliuja!

228 Kai Jis turėjo mirtį, Jis negalėjo išlaikyti tos gyvybės. Jis niekada nebūtų miręs, bet Jis turėjo atiduoti tą gyvybę. Ir kai Jis atidavė tą gyvybę, Jis mirė mirtimi. Ir Jo brangi siela, kaip pasakyta Biblijoje, nusileido į pragarą, kad užimtų mano ir jūsų vietą. Karališkoji Abrahamo Sėkla! Kas? Jis buvo Karališkoji Sėkla. O, šlovė!

229 Taigi, mes esame Karališkoji Sėkla, tai, kas pasilieka su Žodžiu, lygiai taip pat, kaip ir buvo Jis. „Nes pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą; ir Žodis, tapęs kūnu, gyveno tarp mūsų“. Argi jūs nematote, kur glūdi Karališkoji Sėkla? Karališkoji Sėkla yra ta, kuri stovi su Žodžiu.

230 Jūs silpnavaliai, kurie norite eiti į kompromisą su šėtonu, su jo pasaulio madomis. (Aš nekalbu jums, esantiems čia.) Ten, jūs, pamokslininkai, kurie žinote, kad jūs pamokslaujate, jog stebuklų dienos praėjo, jūs pamokslaujate, jog nėra tokio dalyko kaip Šventosios Dvasios krikštas, gėda jums ir vadinate save Abrahamo Sėkla.

231 Karališkoji Sėkla stovi su Žodžiu. Karališkoji Sėkla, ne gimusi iš žmogaus, neturi nieko bendro su vyru ar moterimi. Moteris yra bažnyčia; nieko bendro su bažnyčia. Marija neturėjo nieko bendra su Sėkla. Nei bažnyčia, nei taip vadinama organizacija, neturi nieko bendro su Sėkla. Tai iš ko gimusi? Ne iš organizacijos, ne iš metodistų, baptistų, presbiterionų, katalikų, liuteronų ir taip toliau.

232 Bet, gimusi iš Dievo pažado Karališkosios Sėklos, tai ta, kuri užima priešų vartus. Jai jie jau buvo užimti. „Nes jei pasiliksite Manyje, ir Mano Žodis jumyse, prašykite, ko norite, tai bus jums padaryta“. Štai taip. Tai pažadas. Tai jau padaryta.

233 Jo brangi siela nusileido į pragarą, kur turėčiau keliauti aš. Bet tą trečią dieną . . . Samsonas, paėmęs ir užsidėjęs ant nugaros miesto vartus, neturėjo su tuo nieko bendro. Jis užėmė pragaro vartus, kapo vartus ir visa kita. Jis neužnešė jų ant kalno, bet Jis sunaikino juos. Aleliuja! Jis užvaldė priešų vartus.

234 Atmosfera viršum, kuri buvo pripildyta šėtono jėgos, kur negalėjo nusileisti nei Angelai, niekas. Negalėjo būti jokio užtarimo, nes ožių kraujas negalėjo panaikinti nuodėmės. Bet Jo Paties Kraujas panaikino nuodėmę.

235 Ir Jis pakilo į Aukštybę, nelaisvę nuvedė nelaisvėn. Jis davė žmonėms dovanų. Taigi, kiekvienai Abrahamo Sėklai, norinčiai sumokėti kainą, ateiti ir atgailauti už savo nuodėmės, pasikrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų atleistos jų nuodėmės, ir būti pripildytai Šventąja Dvasia, ir atlaikyti išbandymą.

236 Ir kai jie pašalins iš jūsų ši pasaulį, tuos dalykus, kurie dingo, viską, kas neteisinga, viską, kas atrodo neteisinga, pavyzdžiui, moterys su savo plaukais, vyrai su savo elgesiu, ir bažnyčios su savo organizacijomis, ir—ir pastorius, kuris pataikauja savo diakonams, ir—ir visa kita. Kažkokia pasaulietiška grupelė su kažkuo kitu patenka ten ir priveda iki to, kad vargšą pastorių išmeta iš bažnyčios.

237 Pirmyn, pastoriai. Telaimina jus Dievas. Stovėkite tvirtai su Žodžiu. Nepriimkite nieko.

238 Jis pakilo į Aukštybę. Ką Jis padarė? Jis iškirto skylę, vartuose, tai šios Abrahamo Sėklos malda. Kodėl? Kodėl? Jeigu mes esame Kristaus Kūnas, jei esame mirę, mes laikome save mirusiais ir palaidotais Kristuje, ir prisikėlusiais su Juo prisikėlime. Jis yra Kūno Galva. Kur yra Galva, ten su Ja ir Kūnas. Ir tuomet, ši rytą, kiekvienas, kuris tai padarė, „sėdi su Juo dangiškose vietose“, su Karališkąja Sėkla. Šlovė Dievui.

239 Jokių vartų. Jūs negalite melstis iki *tiok*, ir sakyti: „O, o, *štai* žodis“. A-ha. Jie atskirs jus, tiesiai ten.

240 Bet jei mūsų širdis mūsų nesmerkia; jei mes žinome, kad vaikštome pagal Dievo įsakymus; matome sutvarkytus savo gyvenimus; mes tai matome; kiekvienas Žodis, kurį Dievas įsakė - mes laikomės Jo; tuomet kiekvieno priešo vartai yra užvaldyti. „Tuomet prašykite, ko norite, tai bus jums padaryta“. „Jis užvaldys savo priešo vartus“. O, broli, kokia tai būtų bažnyčia!

241 Kai vėl sugrįšiu į Feniksą, jei Viešpats man leis, aš tikiuosi, kai įžengsiu į šią bažnyčią, kad tie suolai bus užpildyti, ir kiekvienas šiame mieste pilnos Evangelijos judėjimo suolas bus užpildytas gyvojo Dievo šventaisiais: atrodys kaip krikščionys; kalbės kaip krikščionys; elgsis kaip krikščionys; su Dievo Dvasia judančia jų tarpe, kur, jei kas nors nusidėtų, Šventoji Dvasia iš karto tai iškels.

242 Ji tai padarys. Jūs matėte tai maldos eilėje, čia prie altoriaus. Kur sako: „Grįžk ten ir sutvarkyk tai su savo vyru. Eik, pasakyk savo žmonai, kad užvakar buvai išėjęs su ta moterimi, sėdėjai *tokioje ir tokioje* vietoje“. Jeigu Ji padarys tai čia, vaikščiojant

su Žodžiu, klausantis to tylaus Balso, Ji padarys tai ir jumyse. Jūs esate Abrahamo Sėkla. Tuomet, jokios nuodėmės.

²⁴³ Pamokslininke, ar norėtum tai pamatyti savo bažnyčioje? Užeini į šią bažnyčią ir pažvelgi štai *čia*, matai vyrus ir moteris, dievobaimingus, šventus, sėdinčius *čia*, tiesiog pripildytus Dievo jėga. Nuodėmė negali įeiti. Žmogus įeina ir atsisėda, Dvasia pakyla ir sako: „Jonai Džones, tu atvykai iš *tokio ir tokio* miesto, iš *tokios ir tokios* vietos. Jis *čia*, kad rastų išgydymą savo kūnui. Suprantate? Jis padarė *tam tikrą* dalyką *tam tikroje* vietoje. Jis padarė *tai*, ir jis paėmė, turi *tai* gražinti, ištaisyti *tai*, tuomet Dievas išgydys jį nuo to vėžio. TAIP SAKO VIEŠPATS“. Tai bent, tai bent!

²⁴⁴ Duokite man bažnyčią, duokite man dešimt žmonių, pripil- . . . , tikros Dievo brangenybės, Karališkoji Sėkla, surinkite tuos žmones kartu ir stebėkite, kas įvyks. Duokite man pilnus šiuos namus štai tokių žmonių, ir aš parodysiu jums Šviesą, į kurią bėgs visas pasaulis. Teisingai. Štai kokiais Dievas nori, kad mes būtume. „Jūs esate miestas, pastatytas ant kalvos“. Jūs esate Abrahamo Karališkoji Sėkla. „Ji užvaldys savo priešų vartus“.

²⁴⁵ Liga, yra priežastis, kad susirgti. Šiems dalykams yra priežastis. Ir Dievas, Šventoji Dvasia, yra *čia*, kad atskleistų tai ir pasakytų jums, kodėl jūs to negaunate. Kas jums nutiko? Mums nereikia klausti: „Ar Jis tai padarys?“ Jis jau tai daro. Ką jūs darote?

²⁴⁶ Stebėkite tą pranašą. Jis nesiklausė šelstančio vėjo: „Šlovė Dievui! Aleliuja!“

²⁴⁷ Tai gerai. Dabar atmintkite, aš nesmerkiu to. Tikiuosi, kad visi tai supranta. Kažkas pasakė: „Brolis Branhamas netiki tuo, kai sakoma: „Šlovė Dievui! Aleliuja!““ Na, pažvelkite dabar į mane *čia*. Aš tikiu šūkavimais, kalbėjimu kalbomis, šokiais Dvasioje.

²⁴⁸ Bet, broli, kai jūs nesugebate išgirsti to švelnaus, tylaus Žodžio Balso, tuomet tai ir užklumpa jus. Štai koks dalykas.

²⁴⁹ Elijas žinojo, kad visas šis prabudimas vyko išorėje. Bet jis buvo . . . Tas netraukė jo į išorę. Bet kai jis išgirdo tą švelnų, tylų Dievo Balsą, tuomet tai pritraukė jį. Jis užsidengė savo veidą ir išėjo į lauką. Kodėl? Elijas buvo Abrahamo Sėkla, sekantis Žodžiu.

²⁵⁰ „Jei jūs pasiliksite Manyje ir Mano Žodis jumyse, tuomet prašykite, ko norite, tai jums bus padaryta“.

Tiesiog minutėlei palenkime savo galvas maldai.

²⁵¹ O, bažnyčia, kaip, kai aš štai taip baigiu pamokslauti, kaip aš jaučiuosi! Dvasia atsitraukia nuo manęs, ir aš žvelgiu atgal, matau žmones, kurie iš tikrųjų iškištų ranką į savo kišenę ir paimtų tai, kas skirta jų vaikams, kad atiduotų man. Aš matau *čia* moteriškes, galbūt su trumpais plaukais, ką jos padarytų?

Jos dėl manęs padarytų viską pasaulyje, ką tik jos galėtų. Vyras, gyvenantis su štai tokia žmona, ir aš tiesiog kapoju į gabalėlius su tuo Žodžiu, skaudinu, jo sąžinė prislėgta, ir vis dėlto tas vyras eitų ir dirbtų kaip vergas ir siųstų man savo dešimtinę. Teisingai. Tada tai verčia mane jaustis apgailėtina, grįžtant vėl prie kūno, tuomet jūs jaučiate: „Ką—ką aš pasakiau?“ Aš nenoriu išskaudinti, tai ne tai.

²⁵² Bet, o, broli, ir mano brangi sesute ir broli, jei tai Dievo Žodis, ir tai Jo Dvasia, leidžianti, kad tas Žodis atgytų jums, kaip tuomet tai bus Teismo Dieną? Aš stengiuosi paruošti jus tai dienai. Prašau, prašau, tiesiog priimkite Jo Žodį. Jeigu aš kada nors pamokslaučiau ką nors, kas nėra Žodis, Djevo pažadas, tuomet jūs turite teisę ateiti pas mane. Bet tai yra Žodis. Ir todėl, kad aš myliu jus.

²⁵³ Ne todėl, kad aš—aš nenoriu, kad jūs būtumėte valtyje. Taip yra todėl, kad valtis nenuplukdys jūsų. Viena iš tų dienų jūs sudušite.

²⁵⁴ Jūs turėsite stoti į Teismą. „Kaltas mažame - kaltas dėl viso“. Ir kai jūs žinote, ką nors, kad yra teisinga daryti tai, kad tai yra Dievo Žodis ir pažadas daryti tai, ir tada jūs to nedarote, kas tuomet bus dėl to? Jūsų paprašys pateikti priežastį, kas tuomet? Kai ši Žinia tą rytą, Teismo Dieną, bus pateikta jums ten ekrane, kas tuomet bus dėl to? Pagalvokite apie tai, draugai. Jūs galbūt mirsite dar prieš pasibaigiant dienai. Galbūt mes visi. Ir viena yra tikra, kad jūs mirsite.

²⁵⁵ Anądien aš stovėjau ir žiūrėjau į mamą, laikydamas ją savo rankose. Kiek anksčiau laikiau tėtį ir stebėjau, kaip jis išeina.

²⁵⁶ Aš mačiau juos, artėjančius prie kelio pabaigos, kur manė, kad su jais tikrai viskas gerai. Sakė: „O, broli Branhamai, o, jei tik galėčiau pagyventi šiek tiek ilgiau!“ Tuomet jau per vėlu. Ir atminkite, mirtis nepakeičia sielos, ji tik pakeičia jos gyvenamąją vietą. Ir jeigu jūs matote, kad kažkas jūmyse, būkite dabar protingas, jeigu jūs matote, kad kažkas jūmyse verčia jus taip elgtis ir taip jaustis, kaip neturėtumėte jaustis, atgailaukite šį rytą. Ar padarysite, drauge? Ateikite. Būkite . . . Jūs neprivalote būti tokiu. Jūs esate apgailėtinas žmogus. Gyvenkite tikrą Karališkąsios Sėklos gyvenimą. Dievas nori jūsų šiandien.

²⁵⁷ Ar nepakeltumėte savo rankos, kol jūsų galva ir širdis palenkta. Sakydami: „Broli Branhamai, aš pakeliu savo ranką į Dievą. Sąžiningai, iš visos savo širdies - štai kuo aš noriu būti. Tai iš tikrųjų kuo aš noriu būti. Aš—aš čia susipainiojau ir visa kita, bet iš tikrųjų aš—aš nenoriu toks būti. Noriu būti toks, apie ką jūs kalbėjote šį rytą. Pasimelskite už mane, broli Branhamai. Aš pakeliu savo rankas į Dievą, ne į jus, broli Branhamai, bet į Dievą. Ir mano širdyje, Jis žino mano širdį, aš trokštu būti tokiu krikščionimi, apie kokį jūs kalbate - Karališkąja

Abrahamo Sėkla per Jėzų Kristų“. Pakelkite dabar savo ranką ir pasakykite: „Aš... Melskitės už mane, broli Branhamai“. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Tikrai Jis padarys tai dėl jūsų.

²⁵⁸ Mūsų Dangiškasis Tėve, Tavo Žodžio Šviesoje, Tavo prisikėlimo jėgoje! Ir aš suvokiū, Viešpatie, kad vargšai žmonės daugelį kartų buvo susipainioję čia, per skirtingus... Žmonės vargiai žino, ką daryti; vienas ateina, sakydamas vieną dalyką; ir kitas ateina, sakydamas kitą.

²⁵⁹ Ir čia, Fenikse, šiame dideliame turistų mieste, į kurį tiek fiziškai, tiek dvasiškai plūsta viskas iš visos šalies. Anądien stovėjau ant kalno ir galvojau, kiek kartų per dieną čia Dievo Vardas buvo panaudotas veltui, kiek daug svetimavimo atveju, kiek daug nuodėmės ir bjaurasties gatvėse, baruose ir kiek muštynių baruose, ir visa kita, daugelis iš jų išpažįsta esą tikintys, krikščionys!

²⁶⁰ Moteris eina gatve, su cigarete rankose. Vaikšto su amoraliais drabužiais, kai Tu pasakei, kad tai dvokia prieš Tave: „Tai bjaurastis“, – kaip kur nors esantis senas, purvinas, nešvarus, smirdantis tualetu dubuo. O Dieve, kaip moteris, kuri tvirtina turinti Šventąją Dvasią, gali taip pasielgti, žinodama, kad Gelbėtojo nosyje, tai štai toks dvokiantis kvapas? Kaip Jis galėtų turėti tokį dalyką Savo Karalystėje? Tėve, jeigu tik jie žinotų, kad yra už milijono mylių nuo To.

²⁶¹ Aš meldžiu, Dieve, pasigailėk. Niekas nenori patekti į tas prarastųjų sferas. Niekas nenori ten patekti, Tėve. Tė nė vienas iš mūsų nepakliūva ten. Tačiau giliai tame asmenyje yra gera širdis, to vyro, tos moters, vyras ar moteris, kurie yra dosnūs, mieli ir malonūs, ir tiesiog buvo apgauti šėtono. Šėtonas tai padarė.

²⁶² Šėtone, aš esu prieš tave, nes tu esi mano Viešpaties priešas. Tu esi Jo Žodžio priešas. Ir per Jėzų Kristų, Dievo Sūnų, aš įsakau tau, kaip mirtinga būtybė, žinodamas, kad aš savyje neturiu jėgos. Aš neturiu jėgos sustabdyti tave. Aš neturiu jėgos, kad priversčiau susitvarkyti bet kurią iš šių moterų, bet kuri iš šių vyrų, kurie klausosi šios garsajuostės, ar – ar kur nors. Aš neturiu būdo priversti juos susitvarkyti. Aš esu bejėgis. Bet aš turiu Dievo Žodžio valdžią, kaip tarnas, kad pamokslaučiau Jį, ir išipareigojęs tai valdžiai. Nei šis policininkas, esantis čia, neturi jėgos sustabdyti automobilio, bet jis turi valdžią tai padaryti.

²⁶³ Ir, šėtone, tu taip pat gali pradėti girgždėti stabdžiais, kadangi aš įsakau tau, per Jėzų Kristų, kad paleistum šiuos žmones, visame pasaulyje, kad ir kur nukeliautų ši Žinia. Paleisk juos. Aš pareikalauju jų, kad jie yra nupirkti. Jie nepriklauso jiems patiems. Jie yra nupirkti už kainą, jie yra Karališkoji Abrahamo Sėkla, Viešpaties Jėzus.

²⁶⁴ Tu nešvankus, nešvarus, dvokiantis veidmaini, žmonių apgavike, vedantis juos akiai į pragaro duobes, paleisk juos.

Aš įsakau tau, gyvuoju Dievu, Jo Sūnaus Jėzaus Auka, kad paleistum juos, kad jų sielos būtų pripildytos Jo palaiminimu ir Jo Buvimu, kad jie galėtų užvaldyti kiekvieno priešo vartus. [Tuščia vieta juostoje—Red.] Tu laikei juos, laukiančius to, *ano* ar *kito*, ar kažkokio švento prisilietimo, ar kažko kito, bet aš sakau, kad tu atlaisvinsi savo gniaučtus.

²⁶⁵ Kaip gali liga išsilaikyti tokiaime patepime kaip šis? Tik tuomet, kai jie atsisako pažvelgti ten į pažadą, kaip žvelgė tėvas Abrahamas, kai matė Jį, kaip asmenybę prieš šimtus metų, ateinantį.

²⁶⁶ Paleisk juos. Jėzaus Kristaus Vardu, paleisk tuos žmones.

²⁶⁷ Te Dievo jėga, Žodžio supratimas, kai jie yra nuplauti Juo šį rytą, te supratimas, kad reikia laikytis Dievo Žodžio ir kad jo pažadai yra tiesa - yra tas tvirtumas, kurio šėtonas negali palaužti. Tegul kiekvienas laikosi to pažado, sakydamas: „Tai yra Tai. Aš laikausi Jo. Dievas pažadėjo. Aš esu Abrahamo sėkla. Kaip aš galiu abejoti Jo pažadu?“ Ir judėkite toliau, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

Aš myliu Jį . . .

²⁶⁸ Šį rytą tai buvo gan aštru, draugai. Dabar šlovinkime švelniai.

Nes Jis pirmas pamilo mane
Ir išpirko man išgelbėjimą
Ant Kalvarijos medžio.

²⁶⁹ Ar tai įmanoma, ne šventvagiškai, tikrai ne . . . Tai yra—yra pagarbiai. Pakelkime savo rankas į Jį, kuri mes mylime. Ir sakykime:

Aš myliu Jį, aš myliu Jį
Nes Jis pirmas pamilo mane
Ir išpirko man išgelbėjimą
Ant Kalvarijos medžio.

²⁷⁰ Dabar, kiekvienai moteriai ar merginai čia - tai mano ranka. Dievas myli jus. Kiekvienam čia esančiam vyrui ar vaikinui - Dievas myli jus. Aš myliu jus. Taigi, aš negaliu ištiesti ir paimti kiekvieną iš jūsų už rankos, bet Dievas išreiškia jums tai, ką aš turiu omenyje. Kol mes vėl tai dainuojame, tiesiog atsisukite ir paspauskite kam nors ranką. „Taip visi žmonės žinos, kad jūs esate Mano mokiniai, kai jūs turėsite meilę vienas kitam“.

Aš . . .
. . . išpirko man išgelbėjimą
Ant Kalvarijos medžio.

Aš myliu Jį, aš myliu Jį
Nes Jis pirmas pamilo mane
Ir išpirko man išgelbėjimą
Ant Kalvarijos medžio.

²⁷¹ Argi jūs nemylite Jo? Tas mielas Šventosios Dvasios jausmas! Žodis - yra apvalymo procesas, tiesiog išvalo jus, padaro jus nauju kūrinium, pašalina viską. Žodis yra aštresnis už dviašmenį kalaviją, apipjausto, nukerta visus pasaulio dalykus. Suprantate? Tuomet mes jaučiamės švarūs, išvalyti, priimame ir tikime Juo. Štai kodėl mes galime dainuoti:

Aš myliu Jį, aš myliu Jį
Nes Jis pirmas pamilo mane
Ir išpirko man išgelbėjimą
Kalvarijoje.

²⁷² Tai nuostabu? Aš tiesiog myliu tai iš visos širdies. Suprantate? Pabandykime tai dar kartą, visi dabar, tikrai, dabar iš visų jėgų.

Aš myliu Jį, aš myliu Jį
Nes Jis pirmas pamilo mane
Ir išpirko man išgelbėjimą
Kalvarijoje . . .

62-0121M Ir Tavo Sėkla Užvaldys Savo Priešo Vartus
Tikėjimo Maldos Namai
Feniksas, Arizonos JAV

LITHUANIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Irašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org